

Р Ш 6 (2=Ук)
Рк С 30

МИХАИЛЬ СЕМЕНКО

**ТОВ.
СОНЦЕ**

ТОМ ТРЕТІЙ

**ЛІТЕРАТУРА
І МИСТЕЦТВО**

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

A 531004-3

+

Шифр Рк Шб(2-4к) С-30
Інв. № 262.5639Автор Семенов, Михайль.Назва Глобна збірка творів.Місце, рік видання [Х.], 1931.Кіль-ть стор. 250, [6] с.

-//- окр. листів _____

-//- ілюстрацій _____

-//- карт _____

-//- схем _____

Том 3 частина кн. 1-5 вип. _____

Конволют: _____

Примітка:

12.05.2008.

Мам -

elib.nplu.org

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

**ПОВНА ЗБІРКА
ТВОРІВ**

ТОМ ТРЕТІЙ

**ДВОУ
ЛІТЕРАТУРА І МИСТЕЦТВО
1931**

A 531004-3

ТОВ. СОНЦЕ

**КНИГА ПЕРША
П'БРО МЕРТВОПЕТЛЮЄ**

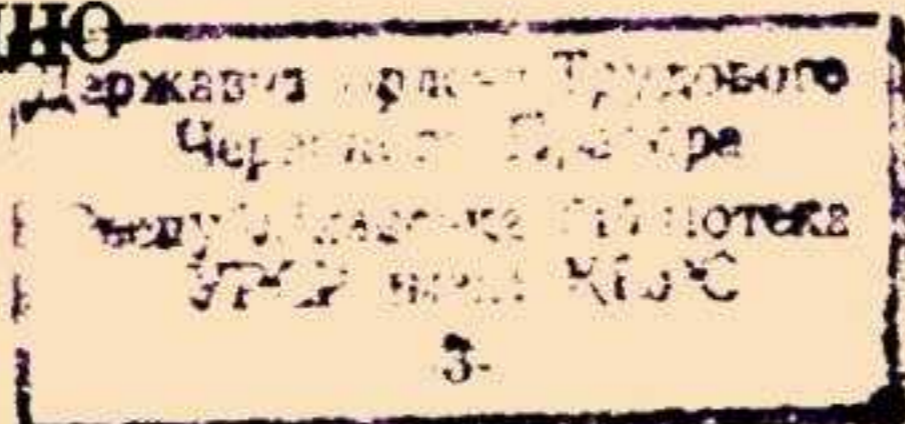
№ 375.

**КНИГА ДРУГА
BLOC-NOTES
9 ПОЕМ**

2625639k

**КНИГА ТРЕТЬЯ
ТОВ. СОНЦЕ
ВЕСНА**

**КНИГА ЧЕТВЕРТА
В РЕВОЛЮЦІЮ**

**КНИГА П'ЯТА
ПОЕМА ПОВСТАННЯ**

**Бібліографічний опис цього
видання вміщено в „Літописі
Українського Друку“, „Карт-
ковому Репертуарі“ та інших
показниках Української
Книжкової Палати**

**Надруковано 3.000 прим.
в книжковій фабриці ДВОУ
імені Г. І. Петровського
Харків. Укрголовліт № 8749
від 1/VII 1931 р. Зам. № 581**

Комуśь попаде і ця книжна. 5
Історії літератури — не обійти,—
як би я не заплющував очі і не спускав їх низько.
Не обдуриш історії, читачу, й ти.

Знайдуться моськи, що будуть плювати,
доводячи свою
„революційність теж“:
„і яке, мовляв, хутористичне нахабство,
і яке не сучасне, і чуже без меж“.

Що їм література, історія, дати.
Їм би хоч жменьку письменницьких благ.
Я б і хотів їм три жмені дати —
але ж історія — уперта й зла.

Кумовством обдуриш хіба себе й кума.
Не всі народились однаково. Й знову ж
доводиться й далі працювати і думати.
От чому про історію в мене коротка мова.

4/Х 980. Хрк.

**ДО ВИХОДУ ТОМІВ МОБІ
„ПОВНОЇ ЗБІРКИ ТВОРІВ“**

КНИГА ПЕРША

elib.nplu.org

П'БРО МЕРТВОПЕТЛЮЄ

1918

1918

Улиці залюднені, трамваї стрійні,
з очей таємних шовкові нитки
снуються в душу, де плями мрійні,
де тепло гріють зустрічні думки.

Лоскоче груди пропелер шумний
у серці — свято, мов смілий скарб
злетів самотно — близький, безстумний,
розцвівсь довкола у безліч фарб.

Не розімкну я прозорий ланцюг,
не одділю я фатальних думок —
бо так багато на сонці вранці
зустрічно - злотних таємних ниток.

10 Як гарно почувати, що я — сильний,
і що мені належить світ.
Як гарно бачити, що мій шлях — вільний,
і що всі біографії — шаржний звіт.

І хто зважиться піти зі мною поруч?
І хто розсміється над безглуздям хмар?
Як весело, коли я опускаю штору,
як весело, коли зі мною гуляє бульвар.

Як вільно я тримаю руки в кишенях,
який непримушений мій беззлобий зір.
Ви розумієте? Не має піску в жменях
в гороховім костюмі звір.

Я іду по шляху незнакомому,
перегортаю вічності сторінки.
Бо і сам невідомий нікому я,
бо не чекаю й сам я на свідки.

Я — нічий. Я — ніхто. Мене не знає історія.
Мій девіз — несталість і несподіваність.
Хочете? Я зриму зараз: *істерія*.
Я остроїв поезію в стрій ніразу ненаді-
ваний.

12 Я поволік за собою віки
і зашморгнув узол.
Я відчиняю звіринець, а в клітках — Думки і
Обезп'єдсталені Музи.

В шклянці кави я перемішав усі віки
і всі людські душі.
Поетеса в чорній сукні — Сатіри тому
свідки —
мене блакитними зубами задушить.

ОБЕЗП'ЄДЕСТАЛЕНІ МУЗИ

Поєму беззразкову —
приготуйтеся слухати — ви!
Я увільнивсь — закований,
я без голови!

Я готовий приймати отруєні стріли,
безліч бризок закіплої призириливости в
мені.

Всі нитки перегоріли.
Я — в огні!

Ударю, ударю сміливістю беззразковою,
не підходь, кому незнаний бетон!
Бо я — неспоріднений. Бо я — незакований.
Бо в мені — сміх на стон!

Я готовий приймати отруєні стріли!
Я готовий до зустрічі символістів і крамарів!
Всі нитки між нами перегоріли!
Але я не згорів!

Я прийшов, викликаний мрією не випадковою,
я не чую ран!
Приготуйтеся вислухати поєму беззразкову!

Над містом туман.

Викиньте з голови всі страхи несподівані.
Я не страшний і мені чужий Дніпро.
Я тільки творю арійки ще не співані,
я — П'єро.

14 Я далеко більше вам зрозумілий,
як гитарний романс.
Я — зовсім не зарозумілий,
я не Гюїсманс.

Я вдаю, ніби ви — без секретів,
ах, це така примітивна річ!
Моя душа боліє по Анрієті,
і я лізу на піч.

В - осени я потягую носом —
у мене собачий нюх.
Я хотів би бути справжнім неґритосом,
щоб перегризти ланцюг.

Я — сміливий, беззубий і загальнодоступ-
ний.

Але в мені залишилась прикра шкла.
Ви знаєте — я хватаю легкоступно
і ти до моїх поцілунків звикла.

ПРИКРА ШКЛА

Ви розумієте?— Я не можу спать.
Ви знаєте?— Я ночі не сплю!
Мій мозок — символістичний автомат.
Я пишу грамоту королю.

Місто стихне погасаючим сном,—
я звертаюсь до незнаних — вас,
останній трамвай продзвенить за вікном,
тоді надходе передзначений час.

І заколишеться тінь силуетом міцним,
і забушують повстання в гарячій голові.
Я даю простір блискам і плямам золотим
і проживаю в ментах вічності дві.

Ви розумієте?— Я не хочу бути там!
Ви знаєте? Я — відмовив королю!
Ви подумайте! — Я сам, я сам!
Ви відчуйте! — Я ночі не сплю!..

16 Зве мене до сталевих окреслів і бетонних
мостів,
до ланцюжних перил і камінних барикад.
Прийме мене в свою пащу беззобий, бай-
дужий гнів,
і стане доля безсило круг — спаяний — роз-
микать.

І чорні димарі розмалювали небо пекель-
ним змістом,
принадним лісом підкреслюють краєвид.
Ритмічні птиці, розсипаючи сліпучу сталь
над містом,
бажають ефір, позбавлений метафізики,
розломить.

Звуть мене залізні гамори і безугавні
гомони
великих натовпів, що рухають під бетоно-
вим захистом.
Звуть мене поеми, де не хвилюють душу
спомини,
де всі інтереси й заміри перетинулися нав-
хрест.

ПОКЛИК ВІКІВ

18 Молодий я, і багато взяв,
світ і життя збагнув зарано.
Душа моя ще просить ласки,
я ще дитина — і коли дорослим став?
Я прагну друга, як колись,
коли був наївним ідеалістом,
і хочу, щоб мене хтось зрозумів.
Я ще хлопчик, і моя мрія — панна.
Я непрактичний,
і мене лякає жінщина.
Я — несталий,
і життя моє — білий круг.
Чекайте — завтра я арлекіном встану
і задзвенять маленькі дзвоники на шиї.
Життя мене обігнало,
а я зостаюсь романтиком,
і кожна моя дрібниця — трагедія,
і кожна мрія моя — огонь ворожий,
і кожна щирість — помилка,
і стремління — рабство.
Так попадаю в неволю я —
створюючи для себе волю,
і вільний раб — ім'я моє.
І не дивуйтеся мої сміливості,
бо ІІ змінює замішання.
Геніяльність змінюється бездарністю,
і сльози друга — то моя доброзичність.
Я не знаю своїх доріг,
я творю,
в мені твориться світ
і його не було б без мене.
І коли пройде ніч —

ХЛОПЧИК

я знову ваш,
я — звичайний,
підпалений жертвеним огнем,
віддавши волю свою на творіння.
І скільки ночей тих буде — я не знаю.
І скільки днів.
Сам я не належу нікому,
і ніщо не належить мені.
Я ще маленький хлопчик
і не дивуйтеся силі моїй.
Три сивих волосинки я теж маю в голові.

ХЛОПЧИК

20 Не будьте, не будьте такими затурбованими—
на Хрещатику ніччю немає хмар.
Не робіть, не робіть обличчя зосередко-
ваними,
викиньте кишеньковий словар.

Засвітіть в чорну ніч електрику безжурну,
уявіть, що навколо — храм.
Полюбіть, полюбіть зруйнованість мурну—
більше немає, немає драм.

Увільніться обачно від похмурости банної,
задеріть голову до аероплянних пренон.
Не визнавайте мудрости, і від туги безна-
станної
заведіть грамофон.

Я не люблю бачить вас зосередкованими,
вас зв'язує кишеньковий словар.
Відчуйте душу душею незатурбованою,
на Хрещатику ніччю немає хмар.

ЗАКЛИК

Я покажу вам безліч світів —
оригінальних і напризних.
Я покажу вам безліч шляхів —
хто хоче мого духа визвать?

Ми приходимо до останнього пункту.
Ми перемогли всі стихії й дощі.
Я відчинив двері замкнуті —
хто хоче зі мною гулять вночі?

22 Годі.

Ви бачили жовтий плякат?

Все пережите лишається насподі,
запалюється Завтра без жалів і страт.

Всім, хто покається, чи можна вибачити?

Лише той живе, хто любить рух.

Силу неможливо вивчити.

Матерія — то є дух.

Прекрасний безумець — хто летить по рель-
сах

за експресом прудко, мов сталевий птах —
і не визнає влади туги і влади серця
і визнає лише відважних шлях.

Забудь про даремні вискоки,
запались марнотратством зусиль.

Не бійсь потойбічної блискавки,
коли почуваш силу.

ЗАВТРА

Я пропоную виперти свій запал важким
вибухом,
щоб разом з ромбиками серця посипались
бризні хвилі вітрін.
Я пропоную випустити з кліток витончені
примхи,
я пропоную знищити уклін.

Хто пройдеться вниз, аж до самого Хре-
щатика
не зважаючи на людей — сміливий і самот-
но - гордий?
Коли в животі лоскочуть пружності колі-
щатка
і назустріч летять сталеві - енергійні морди?

Я ПРОПОНУЮ

24 Я жду, коли надійде хвиля
і мою душу підхватить бурун.
Я не люблю, коли поруч — мила,
а під моїми ногами — ґрунт.

Моє серце прагне неіснуючих квітів.
Моє серце квітне у болях шукань.
Я не сам, я не сам на світі —
моя буря у фарбах світань.

Я люблюсь безсюжетністю бурі,
сила — мій динамічний сюжет.
Мій світ — в тонкій мініатюрі.
Я — беззразковости поет.

ПОЕТ

Затріпотять перед смертю ажурні віли,
і таємно стукне останній крок.
Сперечається на розі трамвай з автомобілем
і освітлює безумство морок.

Здрігнуться губи в екстазі піни,
сколихнуться віки й моменти.
Закваплять скрипно дверима маґазіни
і розітнуться аплодисменти.

Випустить кулемет безнадійні кулі,
світ стисне жадання нездійснених жмень.
І виступлю на естраді і скажу:
— Отимчасовені королі!
Я — геній.

26 Вітаю гуркоти і несподівані вибухи,
коли падають стіни і завалюють ходи ката-
комб,
коли асонанси сплітаються в нерозгадні
ребуси,
коли в небі — картина розриваючих бомб.

Хто знав, що розірветься машина, матема-
тично перевірена,
хто мав попередити про нещастя юрбу?—
Я люблю сумітню, в своїй трагічності не-
сподівану,
я люблю сліпий випадок, що виявляє мі-
стерну злобу.

Я ненавидю прилизаність і ідіотські похли-
пування —
я шаную сміливість і розбишацьку міць.
Хто скаже, що моя рима — не вишукана?—
Asseyez vous à votre place!

НА МІСЦЯ!

Я шукаю собі кравця
з нью - йорською рекомендацією —
з елегантностями знавця
і з бездоганною репутацією.

Запобігливий балакун —
Його мова буде ввічлива й стримана.
Його усмішка — як північний бігун,
і все ж віддалено - інтимна.

Я хочу, щоб він носив циліндер
і білі замшеві рукавички.
Він мене попередить: — Ах, вибачайте, —
містер
брати задорого у мене немає звички!—

КРАВЦЯ

28 `Киньмо звіриним в традицію.
М'ясо — це матеріал.
Ми підем на залізну репетицію
скинути ганебний ритуал.

Проклянем опоезену мрію.
М'язи на фізичну працю вживем.
Жінко! Я прийду і тебе зогрію
своїм огнем.

Я хочу — і до тебе прийшов.
Зустрінь мене без дивопитань.
Ти ж розумієш, що моя кров
вимагає переливань.

КРОВ

зверни глуму в дороги
дай пройти мені
коли небо покаже роги
здрігнись в труні

і чекай на північ
але не лякайся пітьми
вибач аполона в гніві
і замість Я
скажи:
ми.

30 Мокрий морок.
Світ накритий кошмарною ковдрою.
Ступи зблідлий крок!
З'обереж душу тишою мокрою.

Виблісне непотрібний грюк.
Звалиться випадковий камінь.
Коли хочеш мук —
іди за нами.

І вирветься печерний крик.
І очі засліпить, зав'яже.
І куди мокрий зник —
ніхто не скаже.

Морок укриє смерклим скоком.
Заклякне незвиклий уклін.
І вибухне жах запобігливим кроком,
і оковдрить мокрість душ чорвий крінолін.

МОРОК

Люблю я міста безтемні звуки,
люблю я рух.
Люблю доторки незримих рук
до блакитного уха.

Будь ласка, не дивіться зачудовано,
ваш погляд сон п'янить.
Нам місце тут элим духом приготоване,
де починається безмежна нитка.

Мені подобається сталевого метелика трем-
тіння,
скажений рух недвижних крил.
Моя душа — аероплянове зомління
і мерехтіння ще невиданої гри.

32 Сполучення і комбінації версінові —
то мої поезії беззразкові.
То мої поезії бензинові,
то мої поезії випадкові.

Я становлю великий Запитання Знак —
бірюзово-медузними чорнилами.
Хто вимірить мій утончений смак?
Хто полетить моїми альбатросовими кри-
лами?

ЗАПИТАННЯ

Звірю хочеться їсти.
Звір заплутавсь в рову.
Подивіться на оскалені зуби!
Подивіться на звислий хвіст!

Звірю хочеться їсти.
Звір не може писка підняти!
Жовкле листя нервує.
В далині — чорний ліс.

В далині необмежена пуща.
В далині — стільки хижих огнів.
Звірю хочеться їсти.
Звір заплутавсь в рову.

34 Коли з'єднаються всі самотні в пари
і прибере реальні форми невідомість,
прогнуться розплавлено асфальтові тро-
туари —
і що ж буде, що буде натомість?

Виростуть незримі, затріпотять металеві
крила,
розум заперечить, онаглисть покрик — ну
вибачайте, ні —
і що ж буде, коли в крамниці не виста-
чить мила
і бананові дерева вкриє сніг?—

Коли сміх захолоне напіврозкритим остра-
хом,
зсиплють нежданно розірвані брязкітки,
світло замінять електричним мороком —
що ж тоді будуть робити бібліотеки і слов-
ники?—

Розметерлінить поет марінетову тишу,
перетворить аероплянно затоплений дзвін,
замість драми — переживатиме на розі
шафішу —
що ж тоді робитиме він?—

Коли стане зимно забайдуженій легенді,
і буде лягати молодість в олавровінчену
труну,
вигляне з - за парку нічний опукий денді —
що йому скажуть на його ремарку:— ну й
же ж ну! —?

МІРКУВАННЯ

Заховає свою мірку мостичний критик
і загубить маестро свій симфонний темп,
прекрасним паннам не хватить шоколадних
плиток —
що ж тоді буде, коли еволюція заперечить:
—Стоп!—

35

МІРКУВАННЯ

36 Тріснули репнули драми
трагедії
і в сльозах загрожували тарарами
нюансами інтермедії,—
хто ще ?

Бризно і ляпно зігнувшись фігурно
в еластичний символ
витаскували тортурно
вишукано - клясичну риму.

Запрохували в гості
вони — звичайні, відходячі,
але побоялись нежданого вісника
мої найближчі родичі.
От і розміркуйте.

І піднесли тост в інтимній компанії
за все нове і сміливе —
послали вони на базар за останніми
і розлила вино Сільвія,—
і всі перелякались.

Почувалось якоесь непевно в незвичній атмо-
сфері
і було якоесь весело в похливному оточенні,
з блідими фізіономіями війшлися знову в
сквері
і душі були промочені.
Що ви скажете ?

Тремтять руки у запізнілих моваторів,
не перемогли самовбивці,—

ДРАМИ

в останній мент борню згадували
і признавалися: ми, символісти — вівці.
Хто б міг сподіватися?
І я сказав, що годі, що ми більш не поба-
чимось,
і ніби нарочито поблизу тріснула шина.
Ах, скільки отих змагань потрачено —
по вітру, ну абсолютно, з багатьох причин.
Драма!

38 фффф
дмухало пирхало
шшшш
шипіло шумно за машиною
брудосніг
— тумані
сани — сани
колисали хрусти
мяхчили сичаннями
злилися постатьно
силь
ветки
мяхкі кокетки
блискними поглядами
кхе кхе кхе
! Ви.

ВІРШ

Ззирнулись в фойе
штучними очима —
виснажені душі.
Це було надзвичайно
інтересно —
в змаганних відблисках лятли погляди.
І були м'яккі натовпи
і палили мужчини
в спорідненому оточенню, —
і лише двоє очей обережно перетинались
і розбігалися парабольно
і були теплі шовкові нитки
що болючо з'єднували душі
мужчини й жєнщини — незнайомих, далеких.
Щось тягло нас
і хто знає
може ми будемо близькими й теплими
і будемо себе почувати гарнєнькими зві-
р'ятками

а зараз в фойе
ззирнулися штучними поглядами
в фіолєтовому зацікавленню
інтимно віддалені
і несподівані —
ми.

ЗВІР'ЯТКА

40 Триннуло, зойкнуло —
безпідставно —
— розгублено...

Схопилася.
Хе, всміхнулася!
Хруснуло в животі.
Звір!

Розкорокошили спогади,
збліднули запитаннями.
Одвернулася од світла —
заховаться.

Ждуть —
хтось прийде ще.

Вирхнули, спитали жінку.
І заплакала жінка —
несподівано
розгублено
розшнуровуючи сукню.
І промовила якусь цифру.

Так падав світ.

ЖІНКА

Безумить грюками
розривається металъ
скрипить ріже сталь
брякотах руйнуї
верескливість машинить
лоскіт авто
співають шини
сиренить зойкність
похапливить тупотіння
незримлять крила
тріпоті
гамір залізних експериментів,

42 Блимно і крапно
блиск лініями
тремтіння фігурами
сунуть
лізуть
повзуть
пересовуються
симетричність
німих пересовувань
обганяннями
міняться рухах
безшумними серіями
міняться силуетами
таємничими вогниками
вирізають окреслами
вигнутими тінями
засліплюються рисами
диференційована геометрія
химерних кутів і будов.

МІСТО

Сталевим рухом

— Захват

— Стремління

Промчав сірим бензиновим духом

Залишив тремтіння

— Хуткість

Увага

Велетень —

Лі - лі - пут —

Господар міста

Світу інженер.

КНИГА ДРУГА

elib.nplu.org

ВЛОС - NOTES
ДЕВ'ЯТЬ ПОЕМ
1918

1918

Два ока блискучо - жовті
з незримим ротом
мене зустріли
мене сліпують
огневим золотом

цілком безкарно
за рогом звикли.
Все марно.

Ви розумієте?
Я став святим.
В моїй душі звалилась готика
обатмосферив бензинний дим.

21. IV. 918. Київ

48 Хутко
відчиняться сади

Дим
Осутинить постаті

Веранда
Гомін темний острунить

Зустріну
Свою божевільну там.

21. IV. 918. Київ

СЕЗОН

Улиця бодлериться владно
розцвіли Квіти Зла —
що ж мені в душу безоглядну
ти принесла?

Озонить і тьмаре мозок
в глумну і чорну ніч.
Пахнуть орхідеї й гострі рози
блакитних стріч.

21. IV. 918. Київ.

50 Викиньте іграшки з голови
не опускайте штор
не показуйте мені — Ви!—
свої істоти фарфор.

Бо я закоханий в ніжні рубіни
мене хилить до м'яких шкір
такі теплі й затишні стіни
і я такий сміливий звір.

22. IV. 918. Київ

ІСТОТИ ФАРФОР

Нервує чорне в білим
вабить остання сторінка
впала на темний килим
тепла жінка.

Під фантастичним лихтарним світлом —
оксамитова м'якість.

І коли орхідеї опали, розквітлі,
нас опромінила вохкість.

22. IV. 918. Київ

52 Завмирають відгуки вечірні
залізного міста
залазять фрагменти чорні
у мій ажурний міст.

Вколисую нерви оков'ярені
колишня колисанка
в колоді карти перевірені
я не іду ва - банс.

25. IV. 918. Київ

VA - BANC

**Жовтий павук шиплячий
ворушить огневим ротом
вібрує кут несплячий
телеграфним дротом.**

**Тріпотять листки віджилі
перед подихом міської смерти
я умру нарочито віддих спинивши
у десять годин без чверти.**

25..IV. 918. Київ

54 Обмежили думку
жовті стіни в садах
борсаєсь в грудях позбавлений притулку
вигнаєць тиші мій білий птах.

Зруйнували пожари
браму стародавньої святині
віддих огнилюють на базарі
жовті пахучі дині.

26. IV. 918. Київ

ЖОВТІ ДІНІ

Хто снаже рухом пронизаний
що часує життя повільно?
Хрипогорлить смуток перегризений
бензинить улица автомобільно.

Зникнуть дими, плями ніч зітре,
розігнеться сурмно самотний зойк.
Вишне губи елегантний стоїк
і схидно кине: entrez!

28. IV. 918. Київ

ЕЛЕГАНТНИЙ СТОЇК

56 Приходь в кімнату озанавішену
бліда панно моєї уяви.
Приходь зажурена, візьми силу нелічену
після чашки кави.

Розбий вазу на смерть осуджену
моїх мрій засмучена панно.
Впаде сукня і пристрасть пробуджену
опостелю вогнем уїтманно.

28. IV. 918. Київ

БЛІДА ПАННА

Сонце шулиться на штучні трави
сонце грається в голому сквері
опромінює неіснуючі звірі
моєї уяви.

Огазечено застигли фігури білі
руху і галасів звичні свідки
скачуть осурмлені автомобілі
мережать огради трамвайні стьожки.

З. У. 918. Київ

58 Сірі ряди п'яними перспективами
одимокучені кулями рухливих плям
цокають зойкнуто чорними зливами
сірено завмираючи біля осмертених ям

дротові мережки на блискучих ізоляторах
стрункими рисунками перехрещені ажурної
роботи
залізне тіло онервотончене винахід еле-
ктричного новатора
пухкає дише ворушиться від бетонової тур-
боти

синіми іскрами шулиться по шиплячій лінії
спалахкуючий мезонін з дзвінками-від-
звінками по сурмній улиці
шматками камінними плакають винайдені
скіні
і десь на закутках боязько в парку леген-
да з митом шулиться.

З. V. 918. Київ

МІСТО

Осліпи мене звіря заголеністю ніг
гіпнозом проміневих недоторкань.
Я не підійду — ні
коли скажеш: встань!

Стомленість і вимученість — рештка принад-
ності
в тремтіннях тіні оксамитовий дзвін.
Роздягни свою душу — твоєї крові влад-
ності —
роздави свій вохкий рубін!

8. V. 918. Київ

ОКСАМИТОВИЙ ДЗВІН

60 Море жемчужило риси і перлямутрило мар-
мур сходів
біля таємного ліса і люстрно - настелевих
хвиль
в далині крізь прозорові ткані вогники гас-
нули на паророді
плями тінно обрамлені ніжно тремтіли на
тисячу миль

і боязко - різко отінені темністю листу пля-
міли украдливо тонко
запінені статуї білі оголено - вохких Сірен
в осріблену ніч непомітливо - клично таємить
трояндна бутонка
і еротить блакитно мережчато - плюскітний
трен.

темно - окреслений замок жалібно спустивши
запізенотонні киреї
внязно ліг водотінню зазубрених башт -
верховіть
запахи густо - застигли безрушать дурманно
таємно сумних орхидей
спеції мертвих століть.

8. V. 918. Київ

МОРЕ ЖЕМЧУЖИЛО РИСИ

В фіолетовій кімнаті ороженої світлом
квіти розквітли
німують в знемогах знадної реклами
вазові плями
смільвість суконь тріпочучих рухом рішучим
тайни мережев омріяних в пестоцах дня.

61

8. V. 918. Київ

СМІЛІВІСТЬ СУКОНЬ

62 Панно. Я у вас прошу пляшку мива.
У мене пересохло в горлі.
Будь ласка, не дивіться на мене так пе-
стливо—
в мене щось умерло.

Столики білі. Білі столики білі.
Панно, ви взагалі уходьте.
Мчуть повз вікна — чуть — автомобілі.
У мене гірко в роті.

11. V. 918. Київ

БІЛІ СТОЛИКИ

Приймаючи до уваги, що місто сьогодні **63**
ілюміноване,
а також те, що панни йдуть у сад у білих
строях,—
я скину почування помірковане
і спушись на вулицю в гороховім настрої.

Я ввійду в ворота, коли музиканти сядуть
по місцях
і La підготовчо оґармонить оркестру.
В саду буде повно тоді білих привабних
плям —
і таємничо - сімфонпо вклонюсь мовчазному
Св. Сільвестру.

12. V. 918. Київ

СВ. СІЛЬВЕСТРУ

64 Понад люстрною стіною бліді столики
опукі
фарбна лава капелюхів ніжно витончені
руки
я пройшов по алеї з окресленнями рухливих
тіл
і замовив кави на блакитний стіл.

Панна звернула увагу на шипуче диво:
мій сусіда розілляв пляшку з пивом.

14. V. 918. Київ

БЛІДІ СТОЛИКИ

Зори настирливі, зори уперті.
На мрамур опертий лікоть.
Рухи зосередковано роздерті
і перса запитують: що? я — каліка?

Хто винен, що на шиї срібляний дзвоник
містерно - опошлених звичок?
Я дивлюсь під мармуровий столик,
де рухається безжурний черевичок.

14. V. 918. Київ

66 Хтось загинув з холоду серед м'якої юрми
хтось крикнув самотно: ах я чужий

і несміливо влучив кулею в лоб
і орубінила підлогу кров

і сказали що наївно згинув чоловік
і скрикнула якась панна і червоний кра-
ват осліп

хтось опромінив холод серед м'якої юрми
хтось крик осамотив: ах я чужий

і окулив несміливість влучністю в лоб
і опідложила рубіни кров.

14. V. 918. Київ

КРИК

Незграйний гомін в мою кімнату з одчи- 67
неним вікном
приглушено вливається затоплено і владно
в моїх озерах відбивається нескладно
і дійсність видається сном.

Із полісадника де одцвіта бузок
здіймаються насичені спіральки.
Із темряви, разом з ароматом квіток,
в вікно влітає гітарний дзвін з сопраном
провінціялки.

19. V. 918. Київ

СОПРАНО ПРОВІНЦІЯЛКИ

68 Хто любить юрму, м'якко спінену,
хто любить гуркіт і сміливість примар?
Гуркоче вулиця, щоментово відмінна,
широколистить одверто світлотіневий буль-
вар.

Захололі фігури на привітних верандах
над порцією мороженого містично - зосе-
редковано.

Я блукаю заглиблено риючись в уличних
фоліянтах
довкола вібрують бруком рухи підковані.

Зупинись замислено журний поверховий
погляд!

Подивись у душу безоглядно і впевнено!
...Шепочуть тіні, бліднуть обличчя — незна-
ні чужі примари містерно щоглять
запізнений кут роззявлеротий мене ховає
темно.

23. V. 918. Київ

УЛИЧНІ ФОЛІЯНТИ

Я застебнув останній гудзик невчасно
коли перетинулись наші погляди ворожі.
Вискаливши зуби папуасно
я поставив дикість на сторожі.

Шклянка кави може звести знову
пізно ввечері в зажуреній кавлярні.
І зловлю я мрію випадкову —
коли діткнуться груди пестіння вахлярні.

23. V. 918. Київ

70 Несподівано і владно бликнув парус білий
владний
на співучі риси тіні. Враз
сколихнулись фейерверки — запалившись
промінь - зрадник
згас екстазно в той же час.

Плями злотнуть перемінно в рухах ніжної
мережки
закружляли в тонких змінах. Знов
бризно порох сріблить тіні пів'окресленої
стежки
шептом листним зрадно - зблідлих і сполоха-
них розмов.

23. V. 918. Київ

ФЕЙЕРВЕРКИ

Тихим вечором як захолюнули тіні
в парк струмочками полинули плинн лег-
кої віоліни.

Темними плямами самотно тулились каш-
тани
і різко пляміли окреслені мармуром стани.

Фонтан огазонений квітно осріблював зітхи
зів'ялі
і журно блукала шукала когось Ілаялі.

Самотно блимали в кутках рожево - лихтар-
ні лілеї
і таємничо збігались у пільмі алеї.

23. V. 918. Київ

72 Зойкно вилітали гаміри несмілі
з кутів невідомих на злякану юрму.
З шумом пробігали з - за рогу автомобілі
на вулицю сліпучу глумливу і німу.

Блимні смолоскипи стреміли в темне небо
вітрини витріщали переляканий зір.
Було так багато руху і самотно плакатив
без потреби
з ілюмінованого театру окінематографова-
ний Шекспір.

26. V, 918. Київ

Сіра пара сполученими фігурами
понесла свій святковий настрій на базар.
Пролізла між натовпом камінними мурами
хвилинами затривожена — чи не видно до-
щових хмар.

Перебігши вулицю осамотилась на бульвар-
ній лавочці
оковдрилась плямою під шепочучим листом.
Сергій Степанович про драму в 5 частинах
розповідав Талочці
і бережно грався в темряві на голій ший-
ці шнурком намиста.

26. V. 918. Київ

74 В синьому строї вона напів - дівчинка — на-
пів - панна
сиділа на білій лавочці біля мармурового
фонтана.
Зацікавленими рухами стежила за папора-
мою на ріці
і підсвідомо тремтіла забута квітка в її
руці.

Як хутко вона повернулась коли дісталась
раптово музика
з естради оркестри симфонії де провадилась
репетиція.
Мале цуценятко здивовано зосередкувавши
пику
висунулось з - під її ліктів забувши про ви-
ховану амбіцію.

26. V. 918. Київ

**НАПІВ - ДІВЧИНКА —
НАПІВ - ПАННА**

Двоє їх сиділо на веранді за білим столи-
ком

75

проти ввігнутої оркестрової естради.

Голеноголовий джентльмен виглядав з - за
сусіднього столика стоїком
і певне розумів чому ці стрійні дами такі
раді.

І ходив довговолосий поет в романтичній
тузі
по пісковій алеї що палила відблискуючи
сонцем.

Дама на веранді — вона мала тепер очі ме-
дузи —
уже сиділа всміхаючись за столиком по-
руч з естонцем.

26. V. 918. Київ

ДАМА НА ВЕРАНДІ

76 Улиця сліпила у вікна вриваючими погро-
зами
в кав'ярні тіні блимали пересовувалися м'якко.
Одвідувачі за оскатертеними столиками ко-
кетують недбалими позами
панночки нудьгували і в душах було цвяхко.

Хотілось пива і свіжого повітря.
Хотілось щоб з рельсів зійшов трамвай.
Вривались іноді подихи вітра.
Був май.

27. V. 1918. Київ

Зривалось полум'я від доторків копитних 77
об камінь в темряві залізних ніг
і скільки звуків сміливих і недопитних
за мною гналося за тихий ріг

всміхались постаті ворожо розпливаючись
чиєсь обличчя матове діткнулось серця сліз
і двірник мовчазний дорогу замітаючи
мовив полинялій жінчині: не лізь.

28. Ч. 918. Київ

НЕ ЛІЗЬ

78 Безжурно й самотно відірвана клаптиком
світлим
веранда напнута перегородила півтемний
тротуар
яке веселе й затишне її привітне світло
і як вона оживляє бильвар

мотоцікли й авто просковзують шиплячим
хистом
зливається з шепотом листу гомін вечіро-
вої юрми
візники сперечались за місце і огризались
— „дивись - ти!“
приходили компанії й пари і говорили: не ми
виривалась музика другорядного ілюзіону
з одчинених вікон
вилітав на вулицю шматками хуткорухий
мотор
і ходив поет і серед натовпу йому впли-
вав з мрії Вікінг
і виблискували в тіні таблички багатих
технічних контор.

1. VI. 918. Київ

МІСТО ЛІТОМ

З боку камінних рядів тротуаром оалесним
йшов - посвистував чужак в чудернацькім
галіфе
між акацій пробивався місяць кругом огне-
вклеєним,
ніч готовила романтику в тиші мрій Auto
da feu.

Із воріт таємно втемрена вийшла панна
тінню білою
і злились чекання томного хвилі здійснено
журні
і на вулицю осяєну гуком грюкотно сіреє-
ну з галіфе ходою смілою
з перевулку м'яко тінного вони вийшли і
злилися у вогні.

1. VI. 918. Київ

80 Скільки обличь електричним сіянням опля-
млених

скільки відблисків в зеркалах.

Скільки рисок і виразів гостро випнутих
або зламлених

і де ж міститься безпретензійний жах?

І хто зрозуміє красу незграйного людського
гомону

і хто зупинить свій зір на маленькій деталіці?

Легко грається промінь на шклі. Соломинка
встромлена.

Тонкі — блідої панни — окреслені слон-
нокістю пальці.

1. VI. 918. Київ

Я жду коли вечір своє діло зробить
коли реклямно охопить місто профанація
коли засвітяться вогні і згасне небо
і замигтить в очах святкова ілюмінація

я жду хвилі коли шляхи зійдуться
перетинуться паралелі і збіжаться спіралі
всі шляхи і напрями уже давно рвуться
всі шляхи сходяться до містичної магістралі.

2. VI. 918. Київ

82 Вечір, задуманий після дощу.
Вулиці, бульвари з висвічуючим листям,
Таємні пари, оживаючи вночі,
любуються тонами безпрозороного аме-
тиста.

Окреслення будов, з защербленими зубцями,
на фоні потемнілого неба вирисовуються
тонко.
Огненні калюжі на водостоках, ніби бездон-
ні ями,
і в них відбивається суб'єктивна амазонка.

Трамваї просковзують перемінними вогнями,
кафе залюднені викидають на тротуар гомін.
Сурми розтинаються голосно, всміхаються
рекламні плями,
здаєка, випадково, до центра досяг про-
жекторовий промінь.

з. VI. 918. Київ

ПРОЖЕКТОРОВИЙ ПРОМІНЬ

Заворожений впевненим поглядом кокетки
мовчазив безпозно поет в гороховім костюмі.
Відчуваючи брук крізь затурбовані підметки
він розраховував метр для поез Незнайомій
Дамі.

Пригадуючи карменове соло визволених
кастаньєт
йому ввижалися поцілунки, гострі есенції.
І мимоволі йому вертілося в голові Анрі де-
Реньс:
„А що скаже начальник станції“!

4. VI. 918. Київ

НАЧАЛЬНИК СТАНЦІЇ

84 Провінціяльний поет, заморожений Баль-
монтом,
відшукував свій кут, самотно обакацієний.
І снівся йому окреслений синім горизонт,
і обгортав трояндно аромат еманацієний.

І зідхав уперто, повертаючи на безлюдну
вулицю,
і лаяв двірника, що ворота уже були за-
мкнуті.
Сіпаючи дзвоника — він спостерігав, як на
небі зорі шуляться,
і хотілось гавкнути.

4. VI. 918. Київ

ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ ПОЕТ

Був вечір після страшної зустрічі.
На пустельних улицах захопила ніч.
Хтось позвав з - за воріт на - ймення двічі,
хтось стиснув серце під сурдутом міцніш.

Білий привид зустрів на помістку другого
поверху
і ледве знайшов дірочку отремторучений
ключ.

Ніжний ангел схилився на рамена стомлені
і сказав: „Ляж і очі заплющ“.

8. VI. 918. Київ

НА ПОМІСТКУ ДРУГОГО ПОВЕРХУ

86 Ночі такі задумані тони такі м'яккі
на тихих улицах міцний аромат акацій
постаті такі таємні постаті такі гнучкі
в повітрі какофонія провінціяльних еманаций.

В далині шумить море. Зойкають почвари.
Десь гуде самотно заблудившись паровоз.
За темними шатами гаснуть пожари.
Місто отримує конфіденційно містичний
прогноз.

10. VI. 918. Київ

ПРОГНОЗ

Я утворю на високій скелі
самотний замок
там напишу я в стилі Растреллі
символістичну драму

в білясту ніч прийму в кімнату
блакитну панну
мене буде море звати
але я не встану

гострий ніж я ввіткну суворо
в жіноче серце
прилаще тіло співуче море
і зблідлі перса

і зникне мрія легкої уяви
розтане казка
не жахайтесь елегантною мови
будь ласка!

11. VI. 918 Київ.

БУДЬ ЛАСКА

88 Я люблю проходити повз аптеку
в знеможений вечір
вслухатися в сурдинову музику
і нюхати аромат гострих спецій.

Саме проти — фіолетовий ілюзіон —
там приймають електричну ванну.
Ні — та тут цікаво. Замішання. Полісмен.
Принесли зомлілу панну.

Вулиця пишається підфарбованими кралами
і на що-розі неіснуючий мольберт.
А! Ось виходить в зеркальну аптеку за іно-
земцевськими каплям.
з безвідрадною фізіономією Роберт.

11. VI. 918. Київ

РОБЕРТ

Я хочу до сонця морського,
я хочу до солоних хвиль.
Зобачить пінявого бога,
що непокоїть штиль.

Я хочу до світлого моря,
я хочу на білий пісок.
Розтане несподіванка хора
над краєвидом заток.

І приймати сонячні ванни.
І дивитись на купи тіл.
І проходитимуть прозорі панни,
що забули про хатніх сівіл.

Вечорами кавалькадами білими,
як здрігнеться оркестрно курорт —
пролетить кількома гострими автомобілями
Гогеновський nature - morte.

14. VI. 918. Київ

90 Холодні обтирання ранком сонячним
і розслабляючі сонячні ванни.
Пролетіть по вулиці велосипедом гоночним,
блиснуть в очі промелькнулої панни.

Змірять поглядом самовпевненого англійця
і виступить П'єром на ажурнім вечорі.
На екваторі розімліться
і прохолонуть на глетчері.

16. VI. 918. Київ

З насмішкуватою посмішкою похитувавсь
розпалено
ілюмінований по-японському електричний
монастир.
Ще лише 10 годин вечору — вона прямує
впевнено
у чорний сквер.

Була відважна, елегантна і мила.
Виріз колін на сукні випадково зменшений.
Приставала, розводила руками і говорила:
„Це ж свинство. Невже ніхто не хоче жен-
щини!“

16. VI. 918. Київ

92 Мавіянк з душею готичною
писав доклад про революцію духа.
Дихала ніч знеможеністю містичною
і розперезувалась за стіною свекруха.

Почувалось владно і модернізовано.
В ухах хрипіли умираючі куранти.
Чого ж вирячили очеєдивовано
енциклопедичні фоліянти?

16. VI. 918. Київ.

ЕНЦИКЛОПЕДИЧНІ ФОЛІЯНТИ,

Улиця зустрінула запізнілого естета
похитуючим трамваєм, що повертався
дзвінко.

В вікні застигло мовчали два силуета —
нюхали аромат акацієний чоловік і жінка:

Панни проходили зазираючи по - вечірньому
сміливо
і серце провінціально стукало в критичні
менти.

І стовбичили лихтарні самотні покірливо
і тихо мріяли про щось на розі студенти.

16. VI. 918. Київ

94 Чи скоро вже з'являться дівчата з корзи-
нами

я хочу купити винограду хунт
я хочу обвести душу вогкостями малиновими
і загубити під ногами ґрунт.

Розтануть прикrostі плямами здивованими
і небо переметаморфозиться в оранжевий
бант.

16. VI. 918. Київ

ВИНОГРАД

На розі стояв він самотно - колосно,
кутав шию в синє кашне.

Дивився на женщин і мовчав голосно:
„Ти мені подобався, візьми мене“.

Вечір всміхався лихтарно - ніяково,
мінилися недосягаємо опромінені сліди.

І твердив на розі поет маніяково:
„Я — сміливий і молодий“.

17. VI. 918. Київ

96 День пройшов гарячим камінням стомлений
по вулиці вилискував складовий антлянто-
завр
і ходив якийсь пан два тижні не голений
і ухмилявся радісно: „Я поголюсь після-
завтрого“.

Улиця повна перетинаючих зломаностів
крапки кружлялись у рухах центробіжних
плям
і спустився розгублено вечір м'який від
здивованости
і здригнулись жемчужно лінії переплутаних
спіралів.

18. VI. 918. Київ

АНТЛЯНТОЗАВР

Сполучився в рухові візник
з дзвінким трамваєм.
Розтанув в небі блакитний стек
зламавшись об бриллянтові мрії.

Розриваються в струнних садах
ляскають фіолетові огнепали.
Під каштанами незримий сміх
а каштани вже спали.

Павутиnivсь освітлений дріт
перспективно по стрійній улиці
одчинився матовий ґрот
і вийшов дідусь без палиці.

Пошкutilьгала пудрована проституція
самотно рояль виліз на тротуар.
З фотографічної вітрини зійшла панна Люція
і чийсь пес біля лихтаря вмер.

24. VI. 918. Київ

98 Небо всміхалось прихильностями блакит-
ними
пестило жартливостями залицянь
серця кричали і звали випростовуючись пля-
катно
і очі благали розбігаючих порівнянь.

І ніхто не знав де свою міць подінути
і ніхто не питав чи згадують варт
і не знайшов поспіху сподіваного
сивоволосий бард.

26. VI. 918. Київ

Пляж видавався чимсь архаїчним
 священно сонцився уявний Ніл
 і здавались птицями ефемерно - вічними
 купи блакитних жіночих тіл

і виринали мідяні на фіолетовім човні
 і похитувались стегна обціловані піском
 і були погляди співучим сонцем і томністю
 повні
 і весело убігав набік жовтий прибережний
 злом

схилялись проміні за далекою пірамідою
 лоскотали живіт оксамитно - знеможених
 вод

і томивсь Озіріс за згубленою Ізідією
 морщив просторінь опасмодимлений паро-
 ход.

30. VI. 918. Київ

ПЛЯЖ

100 Зникла зламано удосконалена зграйність
і вийти за браму — оповіщалося — недо-
ступно.

Завладнала моїм серцем надзвичайність
і на устах сконав мій осміх самогубно.

Блимно сяйвить срібло в опустілім парку.
Кілька промінів перетинаються змаганно.
Рішуче підступив якийсь добродій, кинувши
цигарку,
і промовив:— „ви згодні, панно?“

30. VI. 918. Київ

РИСКА

М'який пісок, рідний своєю приязню,
плюскіт і згодливість пестливих хвиль,
сонце захоплює порив і запевняє: я зараз
все виясню
і надсилає золотих вісників на блакитний
небосхил.

Білі плями по мережчастій лінії,
рудоваті купи осонечених тіл.
Безсилий місяць ідіотично розписував осо-
бисті опінії
день знеможувався і їв морожене між без-
ліччю різноманітних діл.

Блискали струмки утворені пінною мережкою
на синій поверхні відблискував протилежний
мур.
Губились зори прозорою нюансною напів-
матеріальною стежкою,
сліпили плями рухаючих напівокреслених
фігур.

Розкидали іскри пролітаючі птиці
збиралися мітингами на фоні сіяючих хмар
і було так багато в краєвиді екстравагант-
но - прозорої криці
і таємить потрясаюча ясність елегантних
і веселих примар.

Випадково діставались збентежені медузи,
цілували підводні камені й оздоблювали бе-
реги.
І зводились кришталеві будови і осліплю-
вали сріблом Сіракузи

102 і підводивсь бог хвиляний і гарчав: я во-
всім без снаги.

Надзвичайнить бездоганна тиша
орхидейно пропонує нерухомий скарб.
Беріг простягавсь і дрався ніби обірвана
афіша
і перетинавсь мільйонами розплямованих
фарб.

2. VII. 918. Київ

ПРО МОРЕ

І заблудивсь блуканно
блакитний дух
блиснув розіллявшись співанно
срібляний рух.

Плакали забуті чайки
біля сміливих скель
серпанно блідилися мавки
і плямив корабель.

Мякко шаруділа крига
забутих чар
насунулось на небі стиха
безліч хмар.

Раптово хижнуло очима
роздертих зорь
жаханно виповнила стума
злякане море.

Заревіло загуло безтемпно
закрутило пасмами плям
і стало душно і стало темно
від смолоскипів і ламп.

Примарно повставали ночі
і тріпавсь об камені бот
билась душа в смертельних корчах
розсипався світ.

Оркестра непевно й містично
виконувала прощальний марш.
І затопав пароход лячно
під похоронний тум.

4. VII. 918. Київ

ЯК ЗАТОПАВ ПАРОХОД

104 В повітрі акацією й ще чимсь гострим
пахло —
на тихій улиці, між заснулих будинків.
Безшумно окрилили ніч таємні тіні — птахи
і постаті зацікавлення з - за воріт і ганків
стали на - шпиньки.

Лихтар пузатий заплутавсь між нерухомим
листям
і хтось готовив у куті несподівану труну.
Інтимно обнявшись кавалер говорив дамі з
досвідченим хистом:
„Як жаль, що я не можу поділити сьогодні
вашого сну“.

З. VII. 918. Київ

КАВАЛЕР І ДАМА

Зникли вигуки і дими хмурні,
я під захистом колихань.
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні,
ліс гудів мільйонами запитань.

Веселий бог всміхався безжурно,
відхиливсь порт'єрно небосхил.
Потяг хрипів і коптив обурено
і був світ повний золотих крил.

І коли підходив до димарів туманних —
червоний балаган знеможливо погасав.
Вечір розкидався плямами, повними блисків
спанних,
тисячами баговінь до землі звисав.

І було кинуте останню пляму.
І розповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видавався, як жорстока яма,
і просунув хтось обережно блискуче кру-
жало і наказав: глянь.

15. VII., 918. Київ

Розімкнуться сади
над сонним пляжем
і вона скаже:
йди.

Ступить безшумно
таємний крок
і засміється байдужий Рок
глумно.

Розітнеться незнаний свист
і діткнуть губи —
необережно вона загубить
намисто.

І в двері стукну
скажу як стане темно
що покохав таємно
сукню.

Сумно заогнить лихтар
буденним ризком
і вона скаже з притиском:
вдарь.

І буде вночі спокійно
спатимуть кручі
і скаже голос рішуче:
стій.

Оскалить момент традицію
і підставить священний міф
випорхне нічна Суламіф
птицею.

Засіріє в саду світанно
зажуриться неказанно ніч
і стане за смерть сумніш
панна.

Вискочить самотний вибух
ракетно освітлить сліди
остаточно вимучить перса блідий
дух.

28. VII. 918. Київ

108 Сонце освітлювало червоні дахи
бліднули і роз'ясовувались несподівані птахи
правильним рухом котилися візники
і виблискували розтягально трамвайні низки
юрми метушилися повні вуличних мук
і були такі приятні доторки рук
галаси розтинались безпрограмно й без-
плянно
сріблились в повітрі неживі птахи аеро-
плянно
місто корчилось в жаданні бетонних поем
а з кондитерських пахло кремом
і розводив руками несиметрично футурист
і з мотоциклів одвалювався свист
відходить від пристані пляжний катер
відчиняється електричний театр.
23. VII. 918. Київ

МІСТО

Фігури без окреслень на фоні безпросто- 109
рових плям
позгиналися в невиразних рухах назустріч
оранжевим дням

і були розгнівані вісники і тріпотіло без-
ліч знеможених крил
і тремтіли полотна міцно заправлених вітрил

готувавсь відійти до магнетових скель
сталевий і категоричний корабель

погасали білі плямки в завмираючих блисках
і були вохкі очі в розстанних стисках

і наказувала бліда панна улаштовуючись в
труні:

передайте мій поцілунок весні

передайте, передайте йому...

24. VII. 918. Київ

ФІГУРИ БЕЗ ОКРЕСЛЕНЬ

Моє бронзове тіло
на білім піску
скільки іскор горіло
на яснім струмку

скільки плямок тремтіло
на обличчі води
в мене бронзове тіло
я — молодий.

24. VII. 918. Київ

Промінь неясний виволік душу
з похмурих зводів страшних склеплінь
і я бачив скільки натовпів несмілих душ
проглинула безшумна тінь.

111

Розчаровано зідхали роздерті надвоє по-
статі
з неба розливався переконаний фон
витріщили очі символістичні гості
зобачивши край входів грамофон.

26. VII. 918. Київ

Грюкали вдаряли бетонно
замахи безкарні і глухі
відповідали струни безлічтонно
повні співчування і пихи

кокетувала вулиця вакханно
і тремтіла у вітрині тінь
і кричала душа змаганно:
скинь!

26. VII. 918. Київ

Сиділи в саду з банальним назвиськом
край матових столиків під оранжевим даш-
ком.

Ситро з мороженим сперечались і грались
пролізали в горлі консонантним клубком.

Похитувався скрипник на оркестровій ест-
раді
вигинався і страждав еластичним смичком
і уважно слухала музику бліда папна в чор-
ному крeпі
і самотно водила по піску каблучком.

Вишуканими жестами виймали затички в
чорному льокаї
і підсовували гарячий на білій тарілочці
струп.

Різнобарвили плямно зосередковані жіночі
зграї
і ворушились звабливо червоні листочки
замість губ.

Військовий лікар подавав першу допомогу.
повійній дамі — в неї від мороженого випав
зуб.

І лунали над дашками незримо вісники
строгі
і пропонували бажаючим безліч мук.

Скаженим темпом оркестра розкидає без-
надійну весіль
і долітає акомпаніянно душороздертий ав-
томобілевий зойк.

І гнавсь індійський іог за експресом
і гуркотіло місто за ілюмінованою стіною.

27. VII. 918. Київ

ЕЛЬДОРАДО

114 Вечір по-дощовий вдаряючи холодними
краплями
запродавав ночі непритомну душу.
Панна рухалася повільно в невідомому
напрямі
граціозно підонерши офіцірську тушу.

Підплигуючи чадом метнулась бензинова
машина
геній нестримну душу в міцну сталь застріг.
Я чув як вибухнула тріснута шина
коли повернув за олихтарений ріг.

Мене заспокоїв трепіт у вікні мотора
блимала фільма в електричній стіні
буде це завтра і було це вчора.
Подвоював сенсаційну драму кіно - скрипник
на верескливій струні.

Вабив Хрещатик: розмальованими кралами
саме наспів на вулицях слушно - стриманий
час.

Вечір вдаряє по серцю міцними холодними
краплями
сум збожеволів і втихомирено погас.

28. VII. 918. Київ

МІСТО

Вогник мав мене полум'ям погасаючим **115**
ніччю безпрозорою, як на вершині був.
...Вогник був далеко - далеко на тім березі...
Ледве блимав промінем до води звисаючим
своєю недоступністю мій віддих запнув.

Падали відбивано в раптах струмко - менто-
вих
зорі роздратовані з - за прорвавших хмар.
...Вогник був далеко - далеко на тім березі...
Мякко танув в безвістях заховано - брезен-
тових
вабив невідомістю жахаючих примар.

Вогник млу пронизував ласкою ледве - по-
мітною,
радості підсвідомої атавістичний знак.
...Вогник був далеко - далеко на тім березі...
Вабив крапкоплямкою нервовою тремтіт-
ною
вогник перед безкінечністю нерозраховано
закляк.

7 - 15. VIII. 918. Київ

ВОГНИК

116 Сліпить тротуар біля фруктового кіоску
після дощу.

Вечір жував набридливо - необхідну соску
пирхав, розкидався засвіченими краплями
і нахвалявся: не прощу.

Вилискують плити, хрустять рухобіги шин,
нерухомими сліпцями висять лихтарні огні.
Сурмно розтинаються зідхи й вигуки ма-
шин —
маска блискуча промчала на громокопит-
ному коні.

Юрби зацікавлених поспішають на пожар.
З - за дахів виогньовувались окресли палаю-
чих стін.

І стримів таким непотрібним і оплюваним
лихтар
і все звичайне благало невідомих змін.

9. VII. 918. Київ

Червона пляма на фоні зеркального буфету **117**
всміхається пікантним ротом.

І хочеться цій жінці сказати щось
сміле по секрету
об'їнтимившись біля пальмового гроту.
Нахилившись над білим столом —
пестити, пестити теплий і чужий злом.

Мізерний холодний настирливий зміст.
Чорний жук у сяючій комірку — паладин
інтерпретованого Лойоли.
І журно гудів арпеджами віольончеліст,
немилосердно партачив скрипач із музич-
ної школи.

Будь ласка, не кидайте недокурків на під-
логу!

Увага! Сьогодні морякам останній рейс!
Я вивернув з кишені обезпаморочену змогу.
Я люблю плями шпалів і виблискуючі рельси.

На фоні темного й страшного нічного мото-
рошного парку
червона емоція зогриватиме еротичним
теплом.

Кометно вимигне парадоксально - випадкова
ремарка.

— Нахилиться над білим столом —
пестити чужий і тепло - нерідний злом.

18. VIII. 918. Клів

РЕСТОРАН

Плями пани так болюче журні —
це тому, що проходить сезон.
Меншають сльозять сліпнуть дні
блідне сухне червоний газон.

Сонце. Осінній вітер на вулиці
гоне листя, очеплює порох.
Пляма до плями несвідомо тулиться.
Серце нервує колесний торохк.

18. VIII. 918. Київ

Сонце зникало хмаряно
на фіолетовому бруку
і журились марно
і ждали грюку.

119

Після дощу.

16. IX. 918. Київ

elib.prlu.org

МІСТО

120

Будинки просвічують наскрізь
осіннім вечором
вібрують мережевом фіранок
холонуть розкиданими шухлядками
світять захованим життям.

16. IX. 918. Київ

БУДИНКИ

Жду як освітлиться естрада —
за мармуровим столиком
жду.

Вже почувається стороння влада —
але нудно бути символіком
в саду.

Музиканти в осінніх зодягах —
мяшко заструнить симфонну містерію
оркестр.

Мрії рушили на фіолетових потягах —
розпочнеться в виснаженій Берберії
осінній семестр.

21. IX. 918. Київ

122 Сонце. Осінній вітер. Порох.
Листя котиться по тротуарі.
І розцвітає усмішка хора
назустріч ліловій хмарі.

Верещить геніяльно байдужий рух.
Погасають вигуки бездарні.
Весело привітав капелюх
знайомого що вийшов з кав'ярні.

Осішня тоскність. Осінній захват.
Все вмирає. Все шулиться довкола.
Самотить в кімнаті шахва.
Не можу сісти до столу.

Я дивлюсь підбадьоруючим поглядом.
Хутко дійсність охопить сон.
Вони згинуть, згинуть вони — без догляду,
панни в білому — це тому журні вони, що
проходить сезон.

21. IX. 918. Київ

Блиснула пляма уайльдно
на фоні магічної ночі.
Була довга вона незвичайно
і за вічність була коротша.

Блиснула пляма зеркально
в хвилях вергарної бучі
і були недосяжні граально
блиски від неї йдучі.

21. IX. 918. Київ

124 Мене ваблять снігові хребти,
я відходжу від сірих стін.
Зостаються, запорошуються хрести,
в місті передзвін.

Загули дзвони, загули шуми,
зойкнула мерехтяча вулиця безнадійністю
сирен.

І загупали удари серед божевільної стуми,
і метнулися натовпи від зловісних ганґрен.

Падають вивіски, вітрини дзвенять і
сипляться,
тротуари хрустять і скаржаться від натовпе-
них ніг.

Зодяги труться, м'ясо топчеться, жінщини
верещать і плутаються —
телеграфні стовпи гнуться, розхилився
камінний ріг.

27. IX. 918. Київ

ЗАМІЩАННЯ В МІСТІ

Експансивна ентузіястка з драматичної школи 125
весело спостерігаючи, як захльобувався Пан,
мені сказала, вдивляючись в туман:
ніколи.—

? Чому ж ніколи —
запитував я себе сам і ворушив струни старі.
Байдуже всміхалися лихтарі.
„Учениця драматичної школи“.

4. XI. 918. Київ

УЧЕНИЦЯ ДРАМАТИЧНОЇ ШКОЛИ

126 Крізь мокрий туман блимають лихтарі.
На пероні .повно тінів і розпливаючих
силуетів.
І тільки в центру — сам — безсмуток
промінь грів
і метушливий вечір видавався вібраціями
менуєтів.

Уяву гріла сіра подорожна сукня.
Лоскотав еротично напризний капелюх.
І рухались тіні ніби їм не було ніколи нудно
і відповідав зворушно перонний рух.

Скиньте таємничість, я не можу зосеред-
куватися.

Губи, викривіться в слухнянім стоні!
Хутко відійде потяг. Ми не будемо з Вами
прощатися.

Я люблю, я люблю всіх женщин на пероні!

5. XI. 918. Київ

НА ПЕРОНІ

Зціпляються в гірлянди міські плями,
 Крапки зливаються в бріллянтові вінки,
 Вінки рухливі п'янять душу до нестями
 І божевільний спів осліплюють дзвінки.
 В вінках рухливих бризкають крапки,
 Зціпляються в гірлянди міські плями.

Зціпляються в гірлянди міські плями,
 Струмками чорними тече незрима кров.
 По закутках легендарно квітнуть ями,
 Печерно звучать звабливістю розмов.
 І тихо парк в самотності вечірній
 Смертельно плакав про минувший сон,
 І вечір завмирав в чеканці неймовірній,
 І був такий страшний—глухий, несмілий стон.
 Та смерти не сховатъ шепочучолистами,
 Далекий зов покрив лоскочучі струмки,—
 Зціпляються в гірлянди міські плями,
 Крапки зливаються в бріллянтові вінки.

Крапки зливаються в бріллянтові вінки
 Як зойк сірениий тишу заколише
 І натовпом розсипляться незібрані думки,
 І зимно щулиться роздерта зойком тиша.
 І стіни затремтять і збліднуть смертно тіні,
 Здрігнеться чорний жах в засипаній труні,
 І камінь захита міцні, довічні стіни
 І виблисне лихтар на вежовій стіні.
 Але горять навкруг омріяні блиски,
 Але повстали в мурах інші плями,—
 Крапки зливаються в бріллянтові вінки,
 Вінки рухливі п'янять душу до нестями.
 Вінки рухливі п'янять душу до нестями
 І розсипаються огнем мережчатих тремтінь.
 Дракони сваряться безглуздими кігтями,

ВІНОК ТРЕМТЯЧИЙ

128 Як форми зсунуться розірваних склеплінь.
 Нежданно розійшлись безтямно - білі пари,
 Вірвались мов у сні, безтеплові пісні,—
 Заворушилися розмірено рухливі тротуари,
 І смерть, комічна смерть, заграла на струні.
 Жемчужать електрично розпачливі реклями,
 Хвилюють лоскотаннями стривожені гудки —
 Вінки рухливі п'янять душу до нестями
 І божевільний спів осліплюють дзвінки.
 І божевільний спів осліплюють дзвінки
 І в рухах сміливих повзуть швидкі трамваї —
 І жде самотна ніч бажаної руки,
 І суцють зимно стрійні жінні зграї.
 І жах відчув, що серцевий замок
 Повис назавше в міфних обіцянках,
 І безоглядно відштовхнув безобережний крок,
 І кров стекла повільно на гулянках.
 І запалав розпачливо на жертвеннім огні
 Останній звук на тріснутій струні.
 І божевільний спів осліплюють дзвінки.
 В вінках рухливих бризкають крапки.
 В вінках рухливих бризкають крапки
 Мережать краєвид огненими тілами,
 Злилися з фейерверками зруйновані струмки
 І парк шептав: христова сила з нами.
 Бензинно зашептав люєсними устами
 Про мрії сонячні і сміливі думки,
 Блазень штовхавсь, сльозивсь і реготавсь
 під обламками брами
 І камінь переконував, що він — він не такий.
 Вінки блискучі п'янять душу до нестями
 І божевільний спів осліплюють дзвінки.
 В вінках рухливих бризкають крапки,
 Зціпляються в гірлянди міські плями.

ВІНОК ТРЕМТЯЧИЙ

I

Незнані гуркоти найновіших патентів
нечуті цокотіння металів міцних
виблискуючої міді сліпучі плями
горді будови залізних архітектів —
вся моя душа повна змагання
вся сила мого розуму горить у поривах
в прагненнях піниться моя кров —
відчути промінь винайденого сонця.

Зір мій опереджує експрес
вигинає він між камінних схилів
що ховають в собі скарби майбутньої ре-
алізації
через долини перерізані удосконаленими ка-
налами
повз череди вихованого скоту
до блакитних хвиль де кінчається дикий
граніт
де починається горда блакить океану
переможена мікроскопічним рухом атомів
подолана безмежним кабелем що таїться на
дні.

Зір мій опереджує електричний ток
моя безсонність переборює в мені звіря

ПОЕМА МАЙБУТНЬОГО

130 моє надхнення звільняє мене від аморф-
ности

моя геніяльність зруйновує спокій обставин.
Я почуваю себе без меж
я почуваю себе надрасовим
і надкультурним
я змагаюсь з безсиллям погасаючих атавіз
я становлюсь майбутнім і сильним
шуми незнані міняться бетоновою музикою
і встає залізна людина
осліплюючим силуетом
на фоні матерії подоланої.

З його очей струїть електрична воля
що ховає в собі надзвичайні прикмети
гори падають під її напруженням
час і простір зливаються в ірреальність
закони природи підпадають впливу
утворюється великий синтез об'єктивності
й еґо - центризму
апоґей заходу й сходу зливаються в жагу-
чий скок
в інтуїтивнім єднанні
збіглись в неминучій точці
natura naturata й natura naturans.

ПОЕМА МАЙБУТНЬОГО

Нічно. Плямить ліхтарна рама.
Ліжко біліє бо я не сплю.
Стихла промчавшись улична драма.
У - лю - лю.

В засипаючу думку
іскри гірляндних слів.
Я хочу щоб мені приснилась Гренляндія
в бриллянтах безкошмарних снів.

Друзі мої, закрийте енциклопедії й фолі-
янти!
Друзі мої, з екстазним захватом — вперед!
Хай каскадно блакитяться веранди
і опурпурить всесвіт бред.

Хто скрикнув: — лячно — ?
Скажи матері, що ти не справдив надій!
Бо в її душі стало мрячно
і ти почувш сміх — мій.

Несвідомими нитками
перетягнувся світ.
Енергія — електричними струмками —
завладала морем —
і згинуть кволі, згинуть комічні, згинуть
хорі
в розпаді невикористаних літ.

Я запалив електрику —
друзі мої, ніччю — це для вас!
Я до болота й спавня не звикну —
я не можу, не можу спать.

132 Хто засвітив у млі непевній
смолоскип блискучий, смолоскип з - над
стіл?

Щоб освітлить дорогу мрії марній,
щоб освітлить красу руїн?

Збігайтесь, збігайтесь, титани - велетні,
таємними силуетами з усіх сторін!
Бо я засвітив електрику!
Бо я задзвонив у дзвін!

Не бійтесь вісників,
не оглядайтесь, не повертайтеся назад!
На кладовищах, в квітах запоезених смітників
вигинається містичний гад.

Я люблю, я люблю бульварні погляди,
я не подам несміливим руки.
Хто умирає від позиченого голоду?
Хто благає неймовірно:— кинь—?

Переїди, переїди роздратовану вулицю,
просто в вічі божевільному глянь.
Хай твій мозок і увага напружаться,
а ти розсмійся і стань!

І коли стане непривітно і холодно —
зайди у міський сад.

Друзі мої, не бійтесь вісників!
Друзі мої, не повертайтеся назад!

І хто злякається несподіваного крику,—
той оганьбив існуванням величний час.
Друзі мої, я встав і засвітив електрику —
друзі мої, ніччю — це для вас!

ПОЕМА ВІДВАГИ

(*Poème électrique*).

Гуркіт проноситься вихрами безразковими
з неба розтинається залізний ланцюг.

Психології всміхаються душами непривітно-
ласкавими
фізіономії бліднуть і обіцяють:— чекайте
вранці!—

Бульвар зодягся у чорний смокінг
каштани шепочуть нервозно - вакханно
з вікна віолінить зашторений Сіндініг
візник позіхає на розі надхненно.

Блимають іскорки. Зосередковують увагу
плякати.

По плитах вдовжать користуючись порож-
нечою велосипедісти.

Мікроскопічно еолять улицею спірохети
бульдог біля дверей кондитерської кашляв
од злості.

Пройшла проститутка кокетуючи сміливим
стробм

зупинила свій розрахований погляд на дзер-
кальній вітрині

фіолетовий павук заплутавшись на стовпі
між дротом пудрить тротуар і матово грів
вивалилась компанія в котелках що воста-
вила свою задоволеність на екрані.

Помірковано огороносившись сів у карету
директор департаменту
провінціяльний поет скрикнув посеред
улиці

він необережно попав під автомобіль, голова
йому була проломлена
і якась дама очевидця розповідала між публікою:
він задививсь на місяць.

Панночка - спеціалістка в коротенькій сукні
йшла на лекцію музики
і задивилась на афішу — був оповіщений
Klavier - Abend Скрябіна в
залі консерваторії
висока й стрійна красуня за проводом пана
в червоній жилетці поспішала до
скетінг - рінку
в кареті червоної допомоги помчали в лазарет
епілептичну істерію.

Перед фонтаном в заснулім скверику самотно
ворушив заломленими губами маніяк
публіка з садів і електричних театрів роз-
ходилась по кав'ярнях
садист на темнім розі перестрінувши солодку
мрію притулив енергійно до жіночої
спини свій стек
маленький цуцик зупинивсь отриножено
біля загороженого корня.

Верлен сидів очезпідбровено за мармуро-
вим столиком
спостерігаючи силуетні рухотіні за вікном
отемреним
в телефонній будочці панна інтимно - випад-
ково розмовляла з Семенком
електрика освітлювала дзеркальну залю
обезціморочено.

INTÉRIEUR

Все місто зосередковане шматками брало 1
ноти повторюючись без кінця
з - за такту-
слова і вигуки втеряли рими, мелодії ви-
падковані позбулись зна-
комих ритмів
душі злились в заплутану драматичну ко-
ректу
і всі відхали простягали окишенені руки
й мовчали: — Ми напередодні!

INTÉRIEUR
(Poème objectif).

Шоколядний вечір. Купи нерухомих каштанів.

Еластична упругість виблискуючих шин.
Улиця виглядає напівсвятково. Пробігають
алюмінієві лані.

Рух збивається з ритму обганяльністями
машин.

Електричні одвертості закликають інтимно - шантанно
широким жестом промайнув елегантний
уклін
таємно - безшумно доторкуються фалдів матові панни
кожний квартал бризкає тисячами різно-
родних рисок і мін.

З самотної вулиці повертає блискучий трамвай
юрба спостерігає на розі випадкову драму
хтось кричав, заплутуючись, — не займай,
хтось волік через дорогу непритомну даму.

І раптово знявся шум, і налетіли автомобілі,
улицю перегородив все зростаючий скандал.
Задзвеніли вагони, сурми безпорадно зареготали,
все перемішалось на рухливий квартал.

Здавалось що впадуть зараз будинки знову
і вулицю вкриє бризками шкляних вітрин
огні зіллються в моторошну зоряну аливу
і навалляться трупи на рельси — з усіх сторін.

ПОЖАР З ВИБУХАМИ

Візники зупиняють коней, крешуть камінь **137**
копита,

трамваї з'єднуються — до вагона вагон.
Міняється світло, вулиця бензинодимом опо-
вита,
життя зійшло з глузду ніби на автомобілі
приїхав фараон.

І ніхто не розуміє звідки почалась історія
і з жахом продавець листівок біблію згадав
і упала бабуся з кошиком і скрикнула:—
чи скоро вже?
і повалилась на тротуар в циліндрі туша
зовсім без підстав.

Приїхали червоні автомобілі з огневими
касками —
саме виривались з широких вікон жахаючі
язикі
і палахкотіли вигуки з потрясаючими павзами
і згубились інтервали, такти і зв'язки.

Зашипіли утворюючи хмари диму коорди-
новані струмені
загуркотіли обвали камінні в локалізова-
нім огні
і сусідили поруч нам'яниці, зосередковано
задумані,
гойдали повітря вибухи і розтинались ви-
гуки неаграйні і гучні.

Небо чорніло байдужими містеріями
і суворо дивились зорі на упертість руїн.
Мінялись картини різючими серіями
місто приймало похапливо в порядних до-
зах аспірін.

ПОЖАР З ВИБУХАМИ

138 Все нові і нові надлітали вісники
і губились зори за завісами хмар.
І здавалось — можна від напруження безна-
дійно тріснути
і здавалось — душоплямою аостанеться на-
віки цей пожар.

ПОЖАР З ВИБУХАМИ
(Poème spécial)

За спиною гуркотіли модерні колісниці
було так приємно почувати незримий рух
відбивалися на повороті зафіксовані спиці
був такий напружений центроміський дух.

Чорно - білі пари проходили інтимними об-
разками
здаєка жевріли сигаретки в незримих губах
газетяр з посильним на розі мінялись дум-
ками
не звернувши уваги на раптово - пролеті-
лий птах.

Замислено - обайдужені поруч сидять по-
статі
журно похитував блискучим чоботом нудь-
гуючий офіцер
груди тремтіли в невловимім сталевім лоскоті
самотно пиячив обезближений з фонтаном
сквер.

І не треба було думати. І хотілось очі за-
плющити —
щоб неодмінно з пікантною насолодою роз-
плющить їх знов.
І хотілось всіх панн, всіх женщин на буль-
варі перемучити
і так легко вливалось в груди між'ефірове
вино.

Снавучали мотоцикли, описуючи метеорні
лінії,
уперто проганяв ломовика з дороги трамвай.

ПОЕМА МЕТЕОРНИХ ЛІНІЙ

140 Дзижчали незримі кулі, вимагаючи відпо-
відної опінії
і було невидно — де початок гамору і де
йому край.

Переливають огнями електричні реклями
метеорною зливою блиски вертілися скрізь
улиця виставила одверто всі — навіть най-
менші — плями,
виставила своє горе, що не визнає принци-
пiallyно сліз.

Куточок улиці з перпендикулярними шухля-
дами
на фоні сірих і суцільних - терасно кам'я-
ниць,
залитий електрикою, посіпувавсь од не-
звичайної астми
і перекидав фігурки, дзиги, вагончики —
без границь.

І почувалась геніяльність в рухливій заве-
деній машині
і був такий координований автомобільний рух.
Людські натовпи протискувались течіями в
невичерпному плинні
чуть, як десь всередині колосальний
молот бухка.

Трагічно блищала загублена на тротуарі
срібна монета
і ніхто не помічав драми страшної в своїй
мікроскопічності
біля темної вітрини фетишист опоезує корсет
шофер задрімав біля колон гігроскопічно.

ПОЕМА МЕТЕОРНИХ ЛІНІЙ

Ніч зідхала останніми каплями
прищулився шепочучи сад
тоскність спливала тінними плямами
і був такий закинутий фонтанний каскад.

Програма закінчується скрипичним соло
листки тріпотять на пюпітрах нот
і був надмірно болючий затоскнений голос
і був такий непотрібний на закінченні
гавот.

Умирили всі блиски, умирали всі мрії
і був такий чужий і далекий садовий ка-
фе - ресторан
і здавалось — не прикрилить пташка і сер-
ця не обігріє
і здавались такими неприступними танучі
силюети панн.

Юрба відпливає в електричні ворота
зостають такими мізерними перед'естрадні
лавки
була такою прозаїчною і буденною турбота
і було так шкода свята і в серці плакали
струмки.

Сивоволосий дід згадував про далеку моло-
дість
механічно офутляючи передзначену
віолончель
було видно на музикантах безпорадну стом-
леність
і так нереально смутив за кіоском Ботічелі.

142 І здавалось що покинув щось найдорожче
в світі
там де розгубилися звуки осінніх скрипок
озираючись на трамвай думаєш про Гоґе-
новське Таїті
і придивляєшся ступаючи по тротуару на
тремтіння далеких крапок.

Згадуєш що завтра йти на лекцію анґлій-
ської мови Берліца
пройде зима і кров за океани владною мо-
лодістю позве
те що було зникло назавше і безперечно
ніколи не вернеться
і без особливої жадности дивишся на ві-
трини кондитерських і кафе.

Минають залюднені квартали де безупинні
огні і грюкоти
і від мрій звисає на плечах вже заморена
голова
і згадуєш якісь давно - чуті ніжні як голос
русопанни плюскоти
і згадуєш якісь теплі щойно відзвучали
слова.

ОСІННІ СКРИПКИ

(Poème triste)

Вискочив. Загудів із ночі.
Осліпив очима електричний зір.
Збив душу з ритму. Блиснув. Засипав очі
гуркочучий бензиновий звір.

Зник погасально в роговій темряві
оглянувши затурбовано сміливий слід.
І почали хитатися іскорки в незримій куряві
і заспівало залізо і загуділа мідь.

Вийшов гігант з привітанням рухливим ок-
реслам
перед входом у палаючий сад здійняв ка-
пельох.
Радісно усміхнувся підфарбованим циклам
на один мент абліднув як пролітав над да-
хами дух.

Увійшов розкланявшись позолоченому
сфінксу
око зупинив на міліонах відблискувавших
плям.
Кілька пар всміхнулось отироленому прин-
цеві
і в серці заблищали літери реклям.

Ворушились мигтливо заплямовані троту-
ари
таємно роззівлялись прірви тманих вітрин —
і проходили під лихтарем аблідлі пудровані
пари
і долітали несподівані галаси в усіх сторін.

**МИКОЛАЇВСЬКА — ХРЕЩАТИК —
В. ВАСИЛЬКІВСЬКА**

144 Сіяло роздратовано огненне вишукане море
зграйність злітала в душу монументаль-
ностями кам'яниць
звук лоскотали, груди затоплювали теплі
хутра
і хотілось випустити свою зарозумілість
ниць.

Залітали далекі вигуки
в глибінь забожеволених душ.
І виривались оранжеві муки
примарами з осоловілих туш.

Палила згага хотілось криги чи води
і плакав хтось що загубив свої сліди.
Сховав небосхил капелюховий бант
і похитував стегнами розмірежаний
Гігант.

Бризкав звабливо блакитострумний фонтан
і манили в сад стрійні фігури панн

ніч розсипала непризнаний оксамит
і темним каштанам ще хотілось жити

остання стьожка прямувала до парку
самотно дрімав у пекарні турок

блідо й ніяково вечір рухливий погасав
і в повітрі гойдались аромати різних страв

здалека гнались запалені хустки
торохтіли торохтіли торохтіли візники

ледве ледве сирени загудуть
зойків не чути

**МИКОЛАЇВСЬКА — ХРЕЩАТИК —
В. ВАСИЛЬКІВСЬКА**

заплітаються плутаються думки
мороженого пестливої руки

145

ніжно тихо востаннє відхнуть
заснуть заснуть

пляму червону на розі зачекать
спать спать

плач
ніч.

МИКОЛАЇВСЬКА — ХРЕЩАТИК —
В. ВАСИЛЬКІВСЬКА
(Poème mystérieux)

Хто сидить над блакитним столиком?
Він.

Огонь звалював бетонні сволоки
і крижкість камінних стін.

Хто станув в п'ятні над чорним кутом,
схиливши до ніг невідомий стяг?
Прийду до нього, стиснувши душу жмутом —
я.

Розсипайся, каменю,
дрібненьким порохом.—
Всі колони з берельєфами аламані,
леви подохли.

Фонтани розлились штучними озерами
під деревами листними отемрених куп.
Червоний дракон пролетів над скверами
і на персах коханки з'явився струц.

Бризнули метеори жемчужними гірляндами
по простору слизькому скляних склепінь.
І озвалось небо арабськими фоліянтами
і зворухнулась незнана тінь.

Множились думки ротаційно - опопулярнені
мрії і плями локалізовані мільонами біб-
ліотек.

І хтось благав, що всі змагання — марні,
що він до цього звик.

І піднімались мікроби надзвичайними сти-
хіями,
і розтинавсь прокльон — без кінця і без меж,

ЗМАГАННЯ

коли валились будови населені містичними **147**
повіями

коли гонок скочив і крикнув: я бентежний!

Плакали неслухняні постаті у лихтарних
тінях

весна зомліло закінчувала свій ліловий се-
местр

вулиці задихались в пекельних цокотіннях
і мотор викидав поеми в десять тисяч метрів.

Коли ж оглух колос з заплющеними очима
і мріяв про м'якість випечених спин —
фонстер'єр спинився, пирхнув:— це дилема
і сховався між ботинками панн.

Мрії туманились далекими пароплавами
манили і плакали мініатюрністю огоньків,—
але натовпи тиснули всестираючими лавами
і в душах розмірежились газони оранжевих
смітників.

Наївно гавкали цуцики
біля стовпів афіш
гіпнотизували електричні гудзики
і замість прани вживали гашіш.

Місяць пролазив стримано
за окреслення темних будов
фізіономії були смертно скривлені
а на тротуарах була кров.

І ніхто не знав, що це за містерія.
І в гарячій пульсі злилися віки
і притуливсь до землі знищено в сквері я
і всі виходи були заперті на замки.

ЗМАГАННЯ

148 Іхтіозаври в скажених руках
мстились за зневажений сон
і були страшно розгнівані епохи
і стежив за порядком полісмен.

ЗМАГАННЯ
(Poème synthétique)

Ніччю темною — дим
і грюк.

Місто затремтіло. Заворушилось від бето-
нових мук
потокон ревуче - злим.

Заторохтіло місто
залізними колесами
зашипіло від злости
резиновим експресом —
ніччю темною — багровий дим
заволік небо покровом густим.

Струнками лавами струнками лавами
сила жива
оланцюжена спільною метою,
покриком надхненних душ,
вигуком надхненної волі —
сила жива оланцюжена
спільною метою.

Мчіть на вокзали поки не рушив потяг
не ждіть світанку — замигтить сталь
сонце освітлить інтуїтивні здобутки
спільна воля стихії диктує свій закон
світ захоплений мрією проститутки
отримує матеріяльні форми сон.

Місто розкидає залізні акорди
рукою сміливою сталених шляхів,
коли рушили до центру розворушені народи,
коли високий дах відбиваючись горів.

ДИМ І ГРЮК

150 І зливалися виї в потворні арії
і співала криця розлютований романс
і засвітились смолоскипно червоні тротуари
і тремтів минулого погасаючий каданс.

Розміреними смілями, координованими дося-
ганнями
йшли натовпи пожарами до знайомої мети
і зупинивсь індивідуум — на розі — праг-
нучи кохання
і загуркотів камінь і придавив: не ти!

Хто, хто ще закоханий в пожари,
у кого серце стискається, спостерігаючи дим?
Місто тремтить під залізними ударами,
місто окутане покровом густим.

І коли настане ранок, і коли розійдуться
хмари,
і коли оживе реально геніяльний труп,—
заворущаться в сяйві сліпучі тротуари
і розпадеться безбільно віковичний струп.

Пароплави й експреси, регульовані волею,
розмережать шляхами чорний спрут - цен-
траль,
і завітнуть будови, винайдені координо-
ваною долею,
і закрий філософ книжку і зарішучить:
це — спіраль!

Загуділи всі сили і фрагменти
потокотом ревуче - злим
і затремтять бетонові постаменти
і стане над містом дим.

ДИМ І ГРЮК
(Poème social)

КНИГА ТРЕТЯ

elib.nplu.org

Тов. СОНЦЕ

Резфупома — 1919

ВЕСНА

Поевофільм — 1919

ВСТУП

Розгубилися напередодні великих свят
розірвали люди —
і може ніколи ніколи не простять
ображені груди —
стомлені напередодні залізних свят.

І сказали, що ніхто не винний,
і промовили всім душам і всім серцям —
неминучого руху ніхто не спинить
і ніхто не помітить ям —
і ніхто і ніхто і ніхто
не захоче лягати посеред дороги
і кожний жаліє своє пальто
і кожний обмацує свої ноги.

Не збивайтесь зі шляху —
бо не хочеться думати —
бо ми заплутаємось —
не відходьте не розбігайтесь
всі разом —
душі в спільне змагання —
не збивайтесь, не розходьтесь по манівцях,
бо ми заплутаємось і не зійдемося
і загубим зорю.

Зорі владають
засвічені нами —

154 зорі в димну ніч
підпалену нами —
загине, хто відірветься —
пропаде, хто втерєв ногу —
не пристане, хто загубить пульс.

І скільки вас блідих і ніжних
що довіряють Сатурну —
хто сполучив з душею сатурновий знак —
околені —
розгублені без мети —
відбилися від шляху —
піддалися гіпнозній силі —
стомились, обезуміли без майбутнього.

МАНІФЕСТ

Марш

Розносить буря всесвітній пожар
хитаються будови корчиться світ
там, де пройшли, вже немає хмар
і сходять червоні зорі над сутінками віт.

І блисне сліпуче сонце, і запалають міста
і села
і зворухнуться серця одверті у золотому
вогні —
приходьте до нас у кого обличчя веселі
хто життя не шкодує в червоній борні.

Темні сили рідіють — заженем їх у нори!
Розіпнемо на стінах, хто коритись не міг!
Хай покриють всю землю червоні прапори —
лише той веселий, хто світ переміг.

І

Схвилювалось синє море до дна
пішов галас по всій землі
хто каже що надходить весна
і зашелестів молодий ліс

схвилювалося море до дна
пішли грюки по всій землі
цього року буде равня весна
і вода затопить ліс

і здригнуться віки до дна
і прорветься огонь з землі
і освітлить нетри весна
і захитає буря ліс

Тов. СОНЦЕ

156 розітветься підземний грук
здійметься порох з ним
затріпоче мільойном рук
загуркоче пеклом рим

розгойдав сліпучий крик
замигоче блідим огнем
і побачать що хтось вже зник
і зажадають сталєних поєм

але стримать той гук не міг
одноротий шалений вий
і залоскоче над містом сміх
і відгукнеться безжальне — бий.

Загуде із ночі.
Рявкне переляканим вибухом.
Місто витріщить очі,
сколихнеться глибоко.

Обтягується червоним.
„Хай живе революція!“
Тягнеться підбита ворона
по Прорізній улиці.

В перший такт не попали —
загули хто куди
але всі пізнали
„Ітернаціоналу“ мотив.

Буржуй на дорозі на біду.
„Смерть контр - революції!“
З великими червоним бантом сказав:
„Завсігди
ми за революцію“.

Тов. СОЛЦЕ

Буде жалітися хто не повірить —
можна йому показати на плакат.
Хтось буде пити за нову віру,
а хто буде плакати.

Пролетів грузовий з симетрією багнетів
закахидали від бензинодиму.
І підкреслили: з буржуя ми зробимо котлету:
нічого панькатися з ними.

Перетягли через всю вулицю
і задерли голови —
подивись, кажуть, як здорово
і в очі не мулить.

А як буде вночі!
Ге - е! Це тобі не „Salon d'Art“,
тут і не пахне пасажем.
Просто тобі снопом як ударить,
ніби між очі кулаком, скажем.

От тобі й мистецтво!
Музу стягли,
крутнули разиків зо - два,
божнались: що за рвецтво,
що за хулігани, неуцтво —
і прочі слова.

Аж тут справа не в тому!
Хоч умирай, хлопче —
немає життя конче,
не розсищайся золотом.

Ну й перетягли ж!
От же й постарались!

158 Віник обмочили в фарбу
пообмотували лихтарі
і наказали:
„С в я т о“.

І було дійсно (свято).
Ну й же ж а - а - а!..

II

Переходили засніженим бруком
у відтінках каламутних хмар.
Небо гнівалось, земля відповідала грюком
і гуцав черговий удар.

Червоними язиками розкидалася мрія,
кожний крок відмінювався фільмами мінія-
тюр.

Всі поспішають до залізного змія,
всі благословляють вокзальний мур.

Метушилися заклопотані натовпи
в шуканні невідомих доріг
підпирали навхрест телеграфні стовпи
бетонний ріг.

А потім подавали потяг —
загули паровози —
гамір зливавсь у руйнуючі погрози
і було сухо в роті.

Сіріли фігури в рухаючій барельєфі
гуділи вигуки і затривожені дзвінки.
Валялась під ногами брошурка Тефі,
два ешелйони вже рушили на Київ!

Тов. СОНЦЕ

Було небезпечно на бушуючій пероні —
 геть хто без діла! —
 зливаються сирени в ухаючій стоні
 а по той бік гуркоче автомобіль.

І ще один ранок.
 На небі було написано:
 „В с т а н ь“.
 Хтось тикав пальцем на спис
 і захопив обранець.

Виліз замурзаний
 крутнув рушницею
 і попав у пузо.
 Масло з паляницею!

„Советская Типография!“
 Оперний Театр!
 Винесли заколотого графа
 і останню звістку з Татр.

Небо душить місто пасмами похмурими,
 улиці вдригаються захватом випадкових
 драм,
 пробіг гуркітно автомобіль навантажений
 літературою
 назустріч завойованим дням.

Саме час як виходить газета —
 хлопчаки розбігаються з вигуками
 „Комунар“
 починаються перші раз вечірнього менуета,
 ворухнуться світлотінями мокрий тротуар.

160 Улиці розбігаються огневими хвилями
в тремтячих іскорках залізного попурі
і здригається небо зачарованими крилами
у - такт затурбованій грі.

Стікає вода по трамвайних рельсах,
день зупиняє ходу.
Все перечули, ждуть останньої версії,
і розгукнув: іду!

Слава Богу!
(отримав ляпаса) —
загубив останню змогу,
всі очі випас.

Вечірня газета!
Одгукнулось по всіх кутках.
І затріпотіло серце поета,
і просвітлішав жах.

Вечірня газета!
Як там Одеса?
Хочеться дредноутового перуета
після заштореної меси.

Осліпли великі вулиці,
стікає вода при лектарях.
Немає місця муці
поки чутно — гряк,
— Гряк!

Дихає ніч знайомим вітром
після сонячного дня.
Всміхнувся Хрещатик тогорічним привітом
розстебнув пальто і капелюх здійняв.

Тов. СОНЦЕ

Завтра день прокинеться і приголубить усе **161**
розхрістане —

усе хлоп'яче і молоде —
омайнрідене, омонтекрістене —
ранком весняним по вулиці йде.

І розкаже зустрічним паннам
про дихання вечірніх рим
здивує вічнознайомими і вічнонежданим,
захвилює в арпеджах гри.

III

Сміливим рухом
відряпались по бруку
і потухли,
і повисли руки.

Відпочивають на рівному місці.
Усе висить на своїх гвіздках —
на небі місяць,
електрика в лихтарях.

Ждуть з - за рогу залізних коней —
іскор від камня.
Може ще блисне багрово - червоне,
в очах неминучим стане
і переконає неймовірних
поки ніч потухне
про субстанціональність металю і гамірний
рух.

Випливали сизі дими з - за міста
вквітчались оранжевими стьожками
переливались вилиском намиста
і мінялись казками.

Тов. СОНЦЕ

162 На небі ювілей Тараса Шевченка
на сході висовують сліпучий плакат
і шумлять людські віти —
— енко
— енко
— енко
і крутивсь скажено й безтолково світовий
циферблат.

Уже зійшло.
Уже день.
Брязнуло перше без слів
а потім —
дззе - нь!

На пляцу трибуна.
Всі, всі до центру!
Зараз повезуть труни
на цвинтар.

Глянь, хто може!
Хто не міг — сховався.
„Боже, боже“
з льоху озвався.

Червоне!
Червоне!
Червоне!
Сонцеві перше слово!
Голова у мідь дзвоне!
Не треба розмов!

І заговорив тов. Сонце:
„Сніг уже росте.
Треба тачок конче“.
І хтось відгукнув:
„Є“.

Тов. СОНЦЕ

День був дуже пекучий.
 Ждали вечора.
 Піт котився з натовпеної бучі
 закликали фельдшера
 і просили води.
 Руділи й мерхнули високі плечі
 і благали:
 прийди!
 І прийшов вечір.

Зостався сам на пляцу
 біля Міської Думи.
 І шептав без плачу
 в задумі:

Це ж тимчасово!
 А далі?—
 Візьме останній слово —
 ну і що ж?
 — Ціяністий калі.
 ?
 Зле.
 Зовсім спокійно!
 ? Залишиться довічно мале
 ? Ритмічно і мельодійно?
 Фі.
 Це ж тільки епоха!
 Тема: Міф і
 блоха.

Залишивсь один на трибуні
 місяць був високо над будинками
 вже позлітали на небо дурні
 спостерігав навшпиньках

164 але ж була ніч
уже полягали спать
ворушиться слизький брук
відпочивають на рівному місці
усе висить на своїх гвіздках —
на небі місяць
електрика в лихтарях.

IV

Виводили армію з міста
щодня зникали непомітно
зпустили вулиці
— на фронт!

Без вигуків і без парадів
ніби буденно
(невже кінець?)
лязгали грузовики
тріскали машин
шини
тротуари натовпом
праворуч
(ліворуч)
плакати на вітринах
(гідра контр - революції)
магазини взяті на учот
бігали собаки
крутили хвостами біля кафе
гнались за двохповерховими автомобілями
а я
на розі Фундукліївської й Володимирської
розставив свій мольберт.

Тов. СОЩЕ

Виринув один з паштетної
і кинув:

— прозаїк.

І другий:

— зрадник.

Торкнув мимохідь
здійняв капелюха
і сказав:

— Романтик.

Сіпнула за рукав:

— Милій.

Вийшов з воріт редакції,
(портфелем)
застібуючи пальто
призирнув:
— ліберал.

І гукав газетяр

обірваним чоботом:

— Розумієте

— Розчинили фронт

— Розірвали

— Розігнали розумієте військо

— За Київ

— Привезли свіжої літератури.

От це гаразд!

Розділились між двох ідей,
переплутались в традиціях.

Один кричав: я геній
і робив геніяльну репетицію.

— Згадував Японське Море,

— Тигрову Батарю,

— Озеро Жовтих Лілій

— І Чін - да - лаэ.

166 Сховався під ворота
повертаючись з „Молодого Театру“
як би спастись від кулі —
— це не я
я затримався з Лесем Курбасом,
потім нас догнав Марко
і стукали кулаками,
дивились афішу
М а н і ф е с т а ц і я
а поки що:
як би дістатися додому
(Гоголівська вул.).

Не буду обертатися з „вибачте“—
застерігав лівий поет.
Ви мене прочитать доклад покличте:
марка „Багнет“.

Завше можна знайти в Клубі
дивіться — плакатить афіша
у мене чоботи грубі
і є воші в чубі.

Час злішай —
час не жде —
попадай у ногу
завтрашній день —
не зважай на осторогу —
небо шматтям завішай
землю гуком утопимо —
дзз - е - ень —
час злішай —
викрив брови строго —

Тов. СОНЦЕ

час не жде —
попадай в ногу —
день —
дзень!

Як би до моря?
Зібрать думки
до купи.
Нерви хорі
голос хрипкий
очима лупаю.

Роздягнусь біля Хмельницького,
покажу всім
що в мене красиве тіло
небо надушило низько
ззім
два оселедці сміливо.

Продиралось фіолетове сонце між ногами
плутались проміні,
верещав мотоцикл — не стежив.

Розкидався теплими струйками вітер
(весна)
поскидали зайве
сукні просвічують
прогулялись вийшов.

Ах, кав'ярні зачинені
сьогодні громадське свято
але зате увечері концерт Собінова
оратор Затонський.

Потухали шибки на четвертому поверсі
сірішав брук —
оранжевими плямами повисли лихтарі.

Тов. СОНЦЕ

Стояв — надвечір було —
водив пальцем по небі
поет.

Газета в одній руці.
Шептав:
„Десь далеко димарі ескадр“.

Притуливсь до кіоска
натопи дививсь,
шептав:
„Десь далеко димарі ескадр
з пасмами диму“.

Хотілось пожежі страшною загравою,
надходила спокійна ніч.
„Десь далеко димарі ескадр
з пасмами диму —
плавають на Чорному Морі“.

Водив пальцем по небі поет,
шептав:
„Забризкати водою блиски
огневої ватри,
знищить,
розбить“.

Насувалась ніч.

„Море з землі посувається до берегів“.

Водив пальцем по небі поет,
шептав:
„Десь далеко димарі ескадр“.

Тов. СОНЦЕ

Зігнутий оповідає сучасну історію
на розі двох пустельних улиць лихтар.
Світиться Хрест на покинутому соборі,
благає знищено: прийди, вдарь.

Зникли зорі на помутнілім небі,
прищулився бог в жаданні людських містер.
Але озвалась улица категоричним „не треба“
і бог схилився на тумбу і вмер.

Плакав вітер дориваючись з поля:
мені Бога жаль!
Розігнав тіні самотний постріл з пістоля
і нагадав про камінь і сталь.

Розсміялись силуети на темних конях,
хтось запізнілий подумав, що мираж.
Здавалось, що перед ранком ще в мідь за-
дзвонять
але всі мрії розігнав центральний гараж.

Вискочили,
загули світанком,
зашипіли крізь сизий дим.
Зникли силуети, тіні, фіранки,
прокидається місто, повне залізних рим.

Кричали в голос —
камінь —
бетон —
залізо —
— всесвіт
всесвіт
сталева людина
огненним серцем

170 єдиний владар
плянети пан
блискавками руці
дротом меридіанним
броневому автомобілі
— ворога!
— ворога!
кам'яниці
залізо
чорному димі
відблисками вибуху
тріскають дзвенять
ланцюги
падають
стовпи
гнуться залізнi
— і станув зачарований на сході
— будинок на червоному фоні
— окреслений виразно й гордо
перший будинок нового світу.
1919. Київ.

Тов. СОНЦЕ

I

Весна.

Злетіло з нервових уст.

Потер рукою лоб.

Але хто повірить?

Від пальта відірвався гудзик,

відтягує руку футляр.

Хе, музикант!

А чи ти вже був на Володимирській горці?

Сіпни за рукав бльондинку

і відмовся від сонетів.

Хе, музикант!

Весна.

У вікно ввірвався дзвін —

густий,

умираючого свята.

Нагадує, що немає змін,

що дитинство відтято.

Але неймовірно здригується місто —

проспати лише сьогоднішню ніч

все задавити

вранці свою порцію хліба з'їсти —

досить звичайна річ.

І запитується оксамитово: за що?

І лащиться в звуках весняного вечору.

Буду слухати у вікно краще

етюд № 22 Крейцера.

172 Загрузли —
не виймуть чобіт з болота —
тягнуть за вушка —
вгрузли —
(десь).

Вечорами читали Вальтер Скота
перед очима дика грушка
не вилазили чоботи з болота —
вгрузли.

З весною ззирнувсь перелякано —
бо маю свої причини.
Мені нагадав про весну Коряк
а вчора я бачив Тичину.

Добре, завтра піду послухаю,
забуваю вдома портфель.
Але ж за мною женеться що є духу
автомобілева трель!

Захват охопив засіпану душу
знівечену смутком далеких вітрил.

Сміло виткнуся з - за рогу і на площі тихо
рушу
сонця легітного дихи в тріпотінні крил.

І освітлить моє серце дахів зрадницькі
мотиви,
розбіжаться білі струни роблених огнів.

На майдані однорото натовп губи тихо
скривить
у чеканні неймовірних блідих білих снів.

ВЕСНА

Мало щось мотоциклів.
Не вистарчає бензину.
А ми до бензину звикли —
бензин весною на зміну.

Харкотить весна на вулицях.
В серці гуркітно й гарно.
Вся зима забулася!
Але чим зимою погано?

Зимою так твердо вірилось,
що розтане сніг на бруку,
і ще тоді в грудях грілось,
і приховувався весняний гук.

Ще трошки, і я поголю голову,
як торік.
Сонце тягне прагнучу мову,
душу огонь зволік.

Від пожарів відпочиває пульс.
Я плачу, я згадав асфальт!
Приходь, я до вітрини пригнусь
і буду слухати міське контральто.

Пахло смаленим вечором.
Дихало з пекучої пащі.
За комірцем стукало швидче,
хочеться кращих, кращих!

Розлютувалось прикрим порохом,
по бруку потіли в ногу.
Весна обходиться дорого,
хто не має змоги.

174 Сонце! Свій дріт розкручуй,
Вийми розтопленим золотом!
Сонце! Здіймемо весняну бучу
і поділимось серцем розколотим!

Ніч сміялася холодними зорями
і ждала, коли стовпи зігнуться,
освітляться вечірніми, ляжуть тінями хорими,
здрігнуться.

Але жахали пожарами обрії
і колихались людськими натовпами,
сіпалися, одмінялись в надзвичайному горі,
майоріли прапорами — вилинялими, мата-
ними.

І не пускали уяви за місто,
відходили неприступними потягами,
і ніяк було встати, і піде було сісти,
і неможна було встигнути за нерівними по-
тами.

Скільки вас — що не спитались —
полізли просто в гущу —
і оглядались — чи ніхто не гнався —
і кричали: в пущу! в пущу!
Розставляли батареї на висотах! —
наводили біноклі в море —
записували олівцем в блок - ноті
і думали забути горе —
але сонце сліпило поверхнь —
смужило далекий беріг —
і ніхто не розумів чужої мови —
і боялися — і зачиняли двері.

ВЕСНА

І скільки вас — і скільки вас у блуку — 175

на вітрилах чужої волі —
що несуть у далеч муку
і не відчувають болю.

Годі, — годі — не треба нам —
назустріч незнамі птиці —
вітер журить молебнем
і ми в змаганнях криці.

II

Принесуть весняні привіти
з далеких сел.
Розкажуть, як шумлять віти
весело, —
нам — залізним —
в куряву весняних улиць.

В пуцу залізли —
сонце перед натовпом око щулить —
перебралися за чорну завісу,
захопили незалюднений світ —
принесіть же нам гілочок із лісу,
передайте від степу привіт!

Блиснуло сонце в куряву осліплених хат,
зустрінулось з загравами міських пожеж —
на вулицях незрівняне свято,
на вулицях безмежний кортеж.

З плакатами і хустками!
Всі барви сьогодні в огні!
Цілий світ сьогодні з нами!
Сьогодні все нечервоне в труні!

ВЕСНА

176 Вискочимо прудкими автомобілями!
Станемо по тротуарах в ряд!
Забудемо, скільки терпіли ми!
Глянемо, як прапори горять!

Співом хитнеться місто —
відгуком мідяних труб.
І розсипле небо намисто,
і свій скарб загубить —

сьогодні немає сліз —
нічого сонцеві сушить —
сьогодні свято скрізь
і усміх землю здушив.

І відчує повітря галас
і брук — ходу впевнених ніг.
Здивується: що за пригода сталась?
Ще так недавно був сніг!

Вийдемо в святкових строях!
Сьогодні свято борні!
Сьогодні наша пісня — зброя!
Цілий світ сьогодні в огні!

Ставили стовпи на майданах,
простягали через улиці арки,
ліпили, обвішували бездоганно,
садовили оркестри в парку,—
розмальовували великі автомобілі,
підмітали брук задрипаний,
понасаджували зайчиків на стіни білі,
щоб можна було за мотузочок сіпачь.
Щоб не оглядались на далеке поле
в фільмах упертої перспективи,—

ВЕСНА

не витикайсь, бо сонце заколе,
бо тебе вб'ють сьогоднішні мотиви,
ляж і склади непотрібні руки,
поховають проклятого за свої провини —
бо ти не вартий весняного згуку,
бо сонце сказало, щоб ти загинув.
Щоб відкрили обличчя вітрові назустріч —
з - під поли вийняли амулет дивний —
щоб увесь світ очі зачудовано вирячив —
1919 картини, —
вийди — веселий — в святковому строї —
кашляни й харкни сміливо, впевнено —
загуділо в парку мідяною грою,
місто ворухиться, — перетасоване й роз-
вернене.

Для нас стовпи оздоблені на майданах —
нашу радість почіпляли на арках,
обліплювали й мазали бездоганно —
сміх і музика в парку, —

похитують боками автомобілі
натовпи повзають засіпані,
повітрям всі плями оп'яніли
і блиски розсіпані.

Шпурнули відбитками фраз
на каламутну вулицю
пішли і грюкали — раз —
і дігнали барана й вівцю.

Видумали весняну поему
і кинули з дощем у ринву —
про Едварду і мрійну Емму,
звукотіли, брязкали — й загинув.

178 Мучили, недомучували,
здирали первісний одяг,
скидали в купу століи —
для зборів, і підходив потяг —

насмив і пхикав крізь вікна,
чхав і витирав піт з лоба,
кліпав і викривлював віка,
сопів і зідхав від хвороби.

Вітром гнало з порохом
присмеркаючи полинялого грацією
і коли стемніло трохи —
ілюмінація —

зорі на арках зловісні
моторошність силуетно здригом
мерехтінно невпадної гри
і нечутної пісні

пестить пустотливим подихом
тріпотять виснажені ганчірки
запитував парк: „Що ти хочеш?“
І відповідало тремтіння: „кинь“.

З червоними великими хустками
натовпились і проходили: „ми не хочем
спать!“

Але днів ще пам'яталось муками
і бажалось душею капать.

При бажанні можна підкинути шапку —
можна сміятись і скалити зуби,
але неможна змінити цигарку „я хочу не
таку“

і від люльки мундштук згубив —

ВЕСНА

я затримуюсь, я частка живого плину,
я почуваю, що я в п'яному полоні —
хоч би на мене хто води линув!
Я не почуватиму вже скоро ніг!

Будемо вартими дев'ятнадцятого
і ще кількох
купки віків роздряпаних
і забутий льох,—
будемо вірити дев'ятнадцятому —
ми пульси в віках,—
мука і щастя — це тому,
хто переборе жах,—
і переповниться дев'ятнадцятим,
і виблисне, і потухне,
і буде весело спатися тим,
хто переможе дух.

III

Хлюпотить,
хлюпоче,
хлюпає,
стукотить у вікно.
Вже нічого не хоче,
забилися втрюх —
один на ліжку з цигаркою в зубах
зціпив —
ще пішов лише двадцять перший
дмухає,
зідхас,
капає —
з ціпком за 200 верстов —
так, просто подоріж: —
повторить Майн - Ріда
з зухвалими жестами.

180 Мінялися місцями,
випили дві пляшки пива,
переставляли стільці
дріботить у ринві —
стукає у вікно —
хлюпоче.

Час,
коли пройде теплий дощ —
застане на вулиці без пальта,
на дві години гріти не захоче
нас,—
і блукають душі,
дишуть — ах, хочби скорше душно,
зараз уже пісня не та,
камні звалюються на голову,
боляче вдаришся об ріг,
заскавчить — придавиш собаку за хвіст
і мрієш побачити корову.
Придивляєшся з вікна на рухи ніг,
хочеться по верьовці на небо злізти —
Білі Острови (Максим Рильський)
по блакитній пустелі,
може Робінзоном з дзвінком на шиї,
сонце притягує, ніби розпалений магніт.
Але подумаєш, що високо —
та й на землі гарно й світло.
Принесло
замки розбиті —
як гарно без ключів
і не хочеться журавлів —
придивляєшся з шостого поверху.
Як тут згадувати про пиху,
коли десь гнізда звиті,
блищать бані,

ВЕСНА

радіють дахи
а на тротуарах рухання ніг
бадьорих і визволених —
ранком тут,
вечером там
(власне перед вечором) —
туди ідуть,
ідуть з - відтам.
Зазеленіла печера —
виявилось, що то кратер.

І хлопчик загубив матір,
почав плакати на базарі.

А сонце всміхається в - горі,
і з ним улиці й площі,
брук і асфальтові тротуари.
Мочать їх весняні дощі,
сліплять вечірні лихтарі, —
саме такий час, як гарно робиться,
думки плутаються,
і забув що треба було постригтися,
і не попадають, і теліпаються.
Забулькав на граніті,
пересік невиразними лініями,
скосив удари,
налив під ворота —
стікає.
Течіть по своїх шляхах —
мийте брук —
змивайте фарбу —
щоб замигтіло на сонці,
скинуть мокру одежу,
виб'ють шибку,
стукнуть каблуком об сходи!

182 Нудно у нас на дахах —
поховалися голуби в карнизах,
змиває вода зелені фізіономії,
тріпотить безнадійним стягом,
притискується блідим обличчям до шкла —
за фіранкою і фікусом—
носа.

Булькай, хлюпай,
тремти зморшками,
не жалій перехожих
і панн у білому —
уперіть несподіваною силою —
зліпи все м'яке до - купи —
доц, доц!

Вітряно й непривітно —
сонце холодне —
вицвів день — ніби не весною —
щудяться зігнуті фігури,
дивляться й не розбігаються
обмерзлим мозком —
Весна!
Не пристосувались.

Так стьожки хутко злиняють,
порудіють плями —
безфарбно розпромінить завіса,
роздере закмнуту хмару,
розліпить без меж —
протечуть ноги,
озвіріють без парасолів
в чеканні завтрашнього сонця.
Коливаються розхитані ореоли
похилився гіпсовий портрет
вінки спадуть з оперного даху,

ВЕСНА

розлюбить найдорожче без сонця.
Хоч би скоріше про сонце декрет!

Не завше свято —
свято один лише день.
Не завше вулиця — є й кімната —
рямці обмежених жмень.

І не раз прорвуться бурі
на порожній майдан —
ще не раз мана одурить
з безліччю ран,—

нічого — приходь — приходь вільно —
ми давно ждем —
виставим груди спільно
щоб опалить огнем,

щоб опромінить посіяні зерна —
злікувати хмурість бров,—
підтримати останню ноту Чічеріна
і зникнуть знов.

IV

Ще не всі однакові
перед відновленням —
нецікаво заплакані,
затурбовані виконанням —

ще не в усіх наперед очі
і на устах прийдешне —
один ще ласий до борщу —
другий агітує за яєшню.

Ні, ще не всі ми варті
і не всі розплутані —

184 перетинені й безкрилаті,
робітники й трутні —

але всі ми зубаті
і сверблять долоні —
і оглядаємось — і страти —
і без супощі, —

але всі ми потрібні
для днів і крові
забрудли задрипані
перед чередою коров

не ми втворимо ясність
і прийдешність нового слова —
ми підбиті й зламані
зойнаєм під галас промов —

але в очах немає сліз,
і ми безхвості — веселі,
метрономники по льохах розлізлись
а до нас надходять з сел, —

могила наші горби виправить —
ми сьогодні для завтрього —
нас буря ще не раз викривить
і не для нас лагідна ватра.

Так минуло й запалюєш нове
смолоскип готовий —
прийдешнє от - от спливе
і нерв пульс зловить —

годі дряпуть нестримно
і щипать задубіле —
сьогодня — ніч в Єрусалим
вибігає автомобіль —

ВЕСНА

і захопить легенди порох
переплутає нереальне.
Ми ще не виліземо скоро
бензинного астральне.

Не ми пророки й творці
хоч маєм сталеві крила —
і не вилізуть сучасні мерці
з околених могил.

Веснить підтяте свято
відблисками штучних зорь —
хорі хоробрі звірята
пуп'янками здорових спор.

Разом ввійдем в мету
схиливши в пошані голову
мрію втіливши золоту
в огнисту неслухняну мову.

На майданах зустрінем сонце
курносою й радісною посмішкою
заструнять клярнети dolce
оксамитовою стрічкою —

прискочуть спутані коні
зацьковані наївними собаками —
придавлять люди долоні
і зникнуть багрові знаки.

Хто ще суворий і щирий
звернеться з розплавленим привітом
бажаючи обмінять сокири
виправдуючи розтіпаним звітом —

186 горбатим профілем не вдасться
затулити красу картоплі
і почнуть тумани над бруком слатся
і канали, і степи затоплять.

Затулять над мисом бурьним
затоку маленької надії
глумливо над талановитим дурнем
повиснуть зелені змії.

На Хрещатику флямінго рожеві
і ще веселе плакатах —
плакали, плакали тіні — „де ви?“ —
в кімнатах — в сірих кімнатах

Але в місті не вистарчило вуглю,
гомін і ремство на базарі, —
довелось викупити не одну кулю
вздош по трогуару.

На майданах надхненні гіпси,
і на кожному розі бутони
уява заквітчує еліпси
і оязичує уявні дзвони —

сіпайте, сіпайте за верьовку
тягніть осмолені канати
назустріч нічному вовкові
викиньте багрові набати —

5

поцілуйте губами невмілими
весну і вітер з - за каменю
об упругий стовп автомобілями
зваліть купу зламаного —

ВЕСНА

нагородить такого страшного
і потім при нічному світлі
зобачимо труп зваленого бога,
що в нього кістки зотлілі.

Банани й змійні ліани
загородять шматками небо
відіб'ється сонце скляно
і може без потреби.

Засуджено, засуджено не проснуться —
не проснуться весною —
зів'януть, зсохнуть, пригнуться
не помірявшись зі мною —

уже став цілий світ на герць —
уже чи подолаю, чи не подолаю —
але я буду останній мрець
і на моєму трупі — знаю —

стане й блисне сталевим луком
і опростує стрілу в світило —
і завоює суходоли звуком
і морські води — крилами.

Засуджено, засуджено вмерти,
бо неможна жити на - двоє,
бо неможна половини зітерти,
бо ще шелестить хвоя —

і не для вас — не для вас — сучасних —
потвори в краси жадобі —
під гуркіт руїн прекрасних
поемний і тривкий чобіт!

Сонце нечутними набоями
стискує — ранить —
пестить ніжними болями
кольорові майдани —

іскрить на зеленому листі
в грудях міліонами гуків
і капають блиски огнисті
і простягають руки.

Аеропляни над містом в небі
розкидають палкі відозви —
останній крок ступити треба —
каплю найгустішої крові —

і завоюєм шовкові ниви,
стіни світового міста —
тріпочуть на вітрі гриви,
гуляє весняний гість.

VI

Прискало небо бриллятовими зорями
шляхами незчислимими міліонів віків—
за безфарбними скляними шторами,
над місцевістю, де стоїть Київ.

Стежить за світами телескопною уявою,
обганяє Дніпром обгороджений скарб.
Рухають дивізії войовничою лавою,
і стояло місто, й ворушилось, ніби краб.

Розмикали мости і похапливо розводили, **189**
розсікав холодну хвилю таємничий пароход.
Розвернулися, заметушилися базарні кодла
і всміхається з неба містичний рот.

Стьожками сатурнілись з надмірного глибу
міські вулиці, чорніли порожні площі
і наглядів з неба бог смачну і хитру рибу,
і свиснув стрілою серед тихої ночі.

Прокинулись центри, замигтіло на майданах,
смолоскипи задимили моторошний фон,
і припав астролог до математичного пана
і закрутив на дві години шиплячий грамофон.

Розгойдалося дихання застиглої атмосфери,
повітря просік несподіваний вибух гармат,—
затремтіли, задзвеніли високі шкляні сфери,
і розбудив брат брата, і забив брата брат.

Так йому й треба — блиснуло на сході
сонце.
і зацвіли міста і села серед застиглих руїн,
і миготіли зорі — небо бажало прискатись
конче
огнем бриллянтовим одвічних змін.

Виплив титан з моря,
виткнув велетенську спину,—
заколихалась хвиля —
прапорами обвішав мапу
землетрусом скинув суходоли,
знизав плечима Урал —
розкочується здвигами міцними
і змішав простір шквал.

190 Вискочила спінена буря,
розтали сніги на спинах —
розлилося весняне море
по селах і по містах.

Викиньте вуха на тротуари,
згодьтесь умерти в юрбі —
ще не одну зродить хмару
рішучий і останній бій.

Як гарно, як гарно під хмарами
метнуться метушливі пасма —
не зустрінеш людей парами
і вулиці здушить спазма,—

поете, зуби зціпи,
кресало обіскри підковою —
огневу вохкість пий
і не виказуй тремтіння нікому —

душу свою з'єднай
закликом весняного бою,
не попадеш у рай
і зміцниш силу гною —

хай живе цілющий гній
що родить довічне в віках
на -зустріч бадьорій весні
у блідих з крапками квітках —

не сплете доля вінок
руйнуючи чорний мур —
ще один сталевий крок
і ти далеко від бурь.

ВЕСНА

Загуркотіло на обрії —
прислухайтеся!
Не раз грім грякав —
трусилась земля —
гупали й зідхали набої —
стоголосо відповідав ліс —
кректали відгуки
а вночі спалахувало небо —
мигтіло,
горіло за чорними нетрами.

Покотились паровози,
заторохтіли між степів,
загули тривожно.

Вся земля — тремтячий млин —
метушаться мірошники,
набігають нові й нові —
з мішками,
возами немазаними,
автомобілями - броневиками,
легкокоотними вагончиками, —
посувались залізні валки
з людьми в шкіряних куртках,
блискучою зброєю,
огнем з - під брів.

Платформи смертоносними дулами
по веселій колії — .
вже минули семафор
загинають за ліс —
обережно, обережно
(більшовики - комуністи)
через сонцеве вікно.

192 Прирости до трьохдюймовки,
може хтось засів у лісі
і зіпсує машину.
Випливає повновидий місяць —
затемніє ліс —
засріблить залізниця —
бронпотяг силуетно окреслить —
хай живе криця!

Глибоко западають вибухи —
важких гармат не забудь.
Відпадають колишні примхи
коли глянеш на дальшу путь.

Будуть ззаду пожежні фони
і куряви степових шляхів,
зникатиме мережка зони
під оркестру фабричних гудків.

Буде ззаду зірваний міст
І хрести забутих могил
руїни попалених гнізд
і золото згорілих хвиль.

Глибоко западають лоскоти
Кулеметів наївний спів —
все минуле заснуло покотом
і розтанув колишній гнів.

Глибоко западають вибухи —
важких гармат не забудь.
І зворухнеться у серці глибоко
сонцевесняна путь.

1919. Київ

КНИГА ЧЕТВЕРТА

elib.nplu.org

В РЕВОЛЮЦІЮ

7 Михайль Сеченко, т. III. 581

Сьогодні вони втікли, як вівці
залишили друкарню —
сьогодні місто без символістів,
символісти втекли безкарно.

Пообідали в клубі —
поспішали до 6 - ти годин.
і тряслися нижні губи,
і губив з губ папиросу не один.

Безнадійно шепотів Семенко: — Саботаж!
Але вони були розгублені,
і сміялись ті, що зоставались,
і зникли нарешті — обскублені.

1919. Київ

196 Нерозмірковано і тенденційно
заперся у білу вежу нудний символіст.
Стукається лобом, нереально й безмірно,
об оранжеву стінку у 20 літ.

І затулює вуха, і завішує вікна —
його галас нервує і проміння сліпит.
І жахаються стіни: їм жаль чоловіка,
що у шафі, мов миша, сидить і скрипить

І завішує вікна, і затулює вуха,
і не знає вже сам — чоловік він, чи їном.
А на вулиці шуми... І здивовано слуха.
І розмірено стука Святий Метроном.

1919. Київ

В. МЕТРОНОМ

У грека зачиненого кафе,
вітрину засунуто дошками.
А на майдані зґрая фей —
туберкульозно кашляють.

Позасувай всі вікна і всі двері,
покинь кімнату на замку —
віддавши мозок свій химері
зоставленого в кутку.

Розлюби простягнуту руку —
по бруку —
сталевий загін —
він —
волі міцній —
в бій!

1, 1, 120. Київ

198 Ще придупшть раз —
не вивернеться.
Потім без зайвих фраз
треба виспаться.

А вранці — на мороз!
Скляного повітря в легені!
Витиснеться з грудей погроза
і зміцнішають стегна.

Пийте холодну воду!
Одностайний і рівний віддих!
Прийде назустріч, хто сміливий з - роду,
але не чекайте, що повернуться звідти.

1. I. 920. Київ

ЩЕ РАЗ

Метушаться вулиці поранені,
колишуться тротуари.
Пролетіли над містом примари,
залишились вітрини драні.

Понабігали хлопчаки з ірісками —
сірники — цигарки — газети.
Не пишаються маґазини вивісками,
не білють веранди наметами.

Позбивали брук грізні коні,
святкує сірий день на вулиці в юрмі.
Ворушаться клунки на хорому пероні
і вечір виплакати не міг.

1 - 2, I. 920. Київ

Насунулась ніч.
Багато ночей буде.
Здавалось, ніхто не покличе
і тиша слів не розбудить.

І виприсле біль в сльозах.
Ніхто схопленому не допоможе.
І лише одно в ухах — жах.
І ні до чого тут: „боже, боже“.

Лише в останній життя мент
видавить куля зіджання.
І може вибачить цей рудимент
хвиля конання.

4, І. 920. Київ

Розніміть пальці — вони залякли,
серце у білім огні.

Розніміть пальці — вони залякані
і в труні червоний гнів.

І над лобом холодні леза
і на небі холодні вогні.

Розніміть пальці — гудуть марсельєзи
і в труні червоний гнів.

4 - 8. I. 920. Київ

ВАСИЛЕВІ ЧУМАКУ

Я схопив віки за горло
я тримаю за вухо момент.
Зимно й непривітно голому
під революції ашлодисм...ти.

Я з богом зустрівся зором
сидючи в нав'ярні з ним.
І шепотів бог: горе мені,
годі мені бути святим.

Проїздив ломовик бруком
і я сів разом з ним.
І сказав робітник безрукий:
вчора я мав справу з ним.

Висадив непокірні ребра,
цигарку засунувши в рот.
Засопів покійник — не треба
городити город.

20. I. 920. Київ

Їх лежало 23 роздітих —
без голів і обідраних —
вони теж були материни діти
і волосся тремтіло на вітрі.

Без шкіри й напівзасипані
вони повднують живих і мертвих —
це ж люди, кров'ю зліплені,
і я не боюся вмерти!

18. II. 920. Київ

Після пожарів
місто в кістяках чорних
сподівається що хтось пригорне
збудує біломармну браму
і ясний храм.

І риються баби у попілі —
40 крб. хунт картоплі!
Горить місто ночами
і в загравах храм.

І чи скоро, чи довго ще
масло буде коров'яче
сіпне за піджак ззаду
сам нерадий.

20. II. 920. Київ

Прив'язаний до стовпа волею Леся Курбаса 205
надхненним напруженням таємничих зусиль,
зойкають в вітрах божевільні сурми на нас
в змаганнях зростаючої сили.

Одійдіть на бік, зламавши пиху
ласкою людини визволеної.
Гладить вітром щоку шовковий дух —
дитина смілива павзи сумної.

Заломіть пальці щирим жестом
і простягніть непокірливу руку.
Одійдіть, одійдіть, виснажені до щенту,—
зараз розітнеться підземний грук.

13. III. 920. Київ

206 Ніч прислухається до порожніх улиць
і до тротуарів німих
коли на тумбі сидить червоноармієць
і цілиться в місяць —

коли місто завмре після 2 - х годин ночі
моторошно зацокотить зрідка по бруку
затихне облите холодною електрикою
глузуючи над зоряним небом —

тихо в стінах кімнати
капає з водогону
працю скінчено —
спать —

не хочеться —
ніби чогось не доробив —
ранок
газети чай і обід
і метушня на вечірніх улицах
западає й шумить в ухах
доки не закапає з водогону.

23. III. 920. Київ

Це не важно
що над книжкою схилилось
чотири ідіотських фізіономії —
це мене підбадьорує
я стаю зухвалим і нахабним
для пінявих поемних слів.

Важно те
що сталеві нитки звисають
з неба
і через центр землі
крізь серце.

Гудуть мотори
шарудить гума слизьким бруком
рухаються силуети крізь бензин —
гальопом проскакує повз тебе
життя зовнішнє —
а в запарошеній залі
схилилися складачі
ворушаться цинку руки
а поверхом нижче
човгають
машини
гудуть
відмахує колеса машиніст
вібрує
підлога
тремтить —

між циліндрів
ходжу
я
чекаю на нову книгу
з машини.

Ліпів, весна, 1920.

В ДРУКАРНІ

208 Вода із плином неба —
жовті піски, береги.
І назустріч інтернаціонал пливе
і стоять без шапок — ми.

Дніпро і далекі гори,
відбризки огневих стовпів.
Вгруз місяць в оксамитному морі
і пароплав перед мостом хрипів.

Через повідь — димарі чорні
і череа зелене сяйво фабричний дим.
Засвітяться над містом огні вечірні
і замигтять мийбутнє перед ним.

І на тлі фарб, і крізь спокійні гомоєди
тривожний гудок над хвилями ріки.
І побачив степ, що замки біля брам ала-
мані!
і свою нерухомість скинув.

З. V. 920. Кремінчук.

Поле хвилями недозрілими
і в ярку біля криниці —
скалки на обрії гасли - горіли
від небесної колісниці.

Тут проходили колись лавами - тінями
вибирали де рівніше, розташовувались.
А сонце розкидає іскорки над насінням,
і блукаю я, і зітхи перещіптувались.

Вогким холодком заносить від лісу,
пахне корінням і листям над стежкою.
Зачиняє бог свій театр, спускає завісу —
спомин минулого несподівано замерз.

9. V. 920. Полтава

210 Минулися — як сон — дні
залишилися згадки сумні.
Силуети — тіні — блиски — як голкою...
Фокстер'єр і дама з парасолькою.

І заснути — і проснуться б знов завтра —
при нових невиданих огнях.
Хай погасне зайва ватра,
хай запалиться вогнем дня.

Екіпажі, і сади, і зойки міста —
як сумирний і ще рідний сон.
Не горіти б мені зором утопіста,
а дивитись, а вслухатись тон у тон.

5. VI. 920. Харків

Вгору червоний стяг!
Тримайте стяг боротьби!
Міцною рукою — життя
однімемо в судьби.

Затримуйте палкий мент!
Не гасіть огневого повстання!
В стогнах ворожого конання
життя забує вщерть.

Не кидайте заліза й крицю!
Перемога й майбутнє в них!
На червоній революції колісниці
вітер степовий затих.

Вище червоний стяг
в жилавій своїй руці!
Хто забажає вороття —
з лав мерщій!

25.V. 920. Харків

212 Придавила кнопку пальцем
Антанта.

Обізвались вранці.
Хго — Варшава?
Смикніть Петлюру —
уже час —
нехай виводить банди —
на комуни.

— Пан наказав.

Пішла робота. Брат на брата.
Обдурені — на робітників
в ворожий наступ. На фронті зрада —
і захопили червоний Київ.

Польща про море, Петлюра за У.Н.Р.,
з гарматою

„Народе Український“ — універсалить.
А покищо, куркулям наказ: — хліба й сала
не давать Червоній армії!

Загомніло по всій землі радянській.
Поміщика знову в яму пруть!
Вперед баїнети! До лав, сило пролетарська!
Дошкулила таки більшовицька отрута.

Треба перерізати дріт до Антанти
і через Варшаву — на Захід червоний похід.
Польські робітники нам назустріч
встануть
з'їсть генерал отамана, припертий в льох.

Хіба це не кожному ясно?
Хіба забракне червоного вогню?
Революція ще горить прекрасно,
в міхаючись завтрашньому дню!

З. VI. 920. Харків

НАСТУП

Боротьби ще міцнішої —
непримиримої!
Хай змагання гострішають
до перемоги зримої.

Хай буде серце, як скло
і багнет, як думка — гострий.
Ми закликаємо село
помірятись з своїм ворогом.

Не будемо жаліти куль!
В наших лавах — сільська біднота.
Хай тікає з села куркуль,
ми підстережемо його в містах.

Справу свою покінчили —
на заводах і фабриках ми хазяїни.
Селянине, наберися ж сили
і куркуля з світу зжени.

До боротьби з куркулячою пикою
ми тебе кличемо — глянь.
І лише тоді буде міцною й великою
влада робітників і найбідніших селян!

5. VI. 920. Харків

ЗАКЛИК РОБІТНИКІВ

В дні, коли вилазять банди —
то тут, то там —
надхненні вигуки червоної команди:
„Смерть ворогам!“

Спекулянти, прийшов ваш час!
Сіпається зівалтована вулиця.
Доля висунула нас
щоб знищить в піррячку рильця.

Вібрує місто тремтінням нічним,
цоки чобіт і в ворота грюки.
Освітлюються будинки світлом злим
і простягаються заспані руки.

Аж поки не вискочить: я нічого не боюсь! —
наша воля місто розкручує.
Ще не одна полохлива ніч —
вам —
і не останній трус, —
кожний прусак відчує соціяльну революцію!

10 - 11. VI. 920. Харків

Ударом —
ворота в Крим.
В гуркоті
гарматних рим
проперло
 (нарешті)
Врангеля.

Закрутило
в животі
контр - революції —
натиском Четвертого
в іскрах багнетів
до моря жмуться.

Плазує
червоне полум'я півднем
до півночі
назустріч червоних
роковин.

Сторч
вженем
останній в Криму
клин!

Хай живе
Радянський
Червоний
Крим!

7. XI. 920. Кш¹Д

ЧЕРВОНИЙ КРИМ

Бідний
нещасний
бронзовим носом
в сніг
ткнувсь —
Цар Олександр 2.

„Визволив“
селян
з ярма —
а сьогодні
в роковини Жовтня
линвою
за шию з каменю
стягли
бронзове опудало
в кілька тисяч пудів.

Заберіть!
Вартого!
На майдан Революції!
Камінь!
Жде!

8. XI. 920. Київ.

Сучасні —
надхненні й жорстокі —
ви —
з язиком полум'я
на голові —
з завзяттям саможертви
для майбутнього —
нахабні пророки
і конквістадори —
могутні лірики
континентів —
а одночасно
заскорузлі вузьколобці
й нудні сектанти —
ви — сучасні —
що по секрету
смокчете спирт з пляшки
і ховаєте свою людину
для майбутнього —
разом зі мною
край
кратера
що розливає лаву
днів нових
майбутніх
на цілий світ!—

Коли для
не треба щирости —
то це все так.

Але жвавість мозку —
бездумність
і молодість —
теж велика
річ.

СУЧАСНІ

Пройдуть дні —
розклякнуть пальці —
гуркне рушниця
на підлоги цемент —
пройдуть потяги
навантажені вуглем —
тоді покличете нас —
всіх,
хто розсунув лоба
щоб вмістити глиби
безпросторового думання,
вартого велетенських
днів.

З. І. 921. Харків

Пишіть швидше —
хай кожна хвиля часу
хилить до бруку вас.

Пишіть більше —
хай кожна хвиля часу
втягає з вас свою частку.

Кресіть креміль —
наше життя цілинні гори.

Одвалюйте свою частку —
хай стукотить молот.

Вдірюйте динаміт —
хай одскакують глиби в огні.

Працюйте, товариші —
ви поети великих днів.

Не лийте води, виливайте воду —
не бійтесь — огонь сильніший.

Більше пишіть —
швидше пишіть, товариші —
ви поети межі!

25. II. 1921. Москва

220 Одбодлерили, одсеверянили,
порозкапували душі в кав'ярнях —
і встає сонце з відблисками багряними,
і простягає лагідно — „всі заходи марні“.

Треба вийти всім на широке поле
щоб зібрав усіх до купи один шлях.
Слухайте — розсипані, розсмикані, кволі —
спереду — сонце, ззаду — крах!

Слухайте, далі не можна розгублюватися!
Одинокий спосіб — густою колоною.
Слухайте, хмари на горизонті скупчуються!
Слухайте, спереду — вогонь!

10. III. 921. Рига.

ІНТЕЛІГЕНТАМ

М'язами — міцні як криця —
кров'ю — сильна як смола —
з'єднали ми — боролись блискавицями —
рух мети.

З - під землі —
рудами —
землю давили ми —
порепалась земля.

З громом —
пожарами —
вискочили ми —
захопили.

Звалили колони
будови віковичної —
вчора
ми
перемогли!

Разом — суцільні
м'язами —
кров'ю —
стоїмо сьогодні.

Стиснемо руки —
Всі, всі!

Градус за градусом —
іскрою — вогнем —
серця й мозку
рух —
всім! всім!

6. IX. 9-1. Київ

МИ ЙДЕМ

Огонь — огонь —
— пожежею пожер
покидьки онису душ.

Огонь — огонь —
— червоною хмарою
в небо крик
погрозою знявся:
— слава живим!

Вийшли —
багато лежить на полі руїн.

Погрозно хмарою
в небо крик:
— слава живим!

Прагнення
правіків струмень збігався
— огнем океанним
розлили.

Сонце! освітлюєш
поверхнь століть —
— на боротьбу нашу
глянь!

Сонце, сонце —
— перемогу нашу
освітль!

Огонь — огонь —
— нулі земній
на потребу зараз.

Огонь — огонь —
— верстви людського мозку блощиць
і людської душі стоніжок —
спали.

Огонь — огонь —
— гнилизну й вохкість віків
і дощів мокрий порох —
Огонь, огонь —
— рук наших всечистий
племінь —
— Огонь!
Огонь!

13 - 16. X. 921. Київ

ОГОНЬ

224 Здригнулось землі черево
а людина людині кров'ю:
на угноєння стерво!
на чорне поле!

І здіймаються землі груди
а людина людині кров'ю:
на заводи руди!
в огненну пащу горен!

І крутились колеса зубцями
залізним в ланцюгах скрежетом —
вартовий пильно стежить
за опором верств.

Крицею камінем дротом
кзунікація земної поверхні —
однорупорним гігантським ротом
плюньмо полотняні легені!

І не людина людині, а людина павукові
а павук з двома ногами як чоловік —
ві, ми не хочемо щоб бур'яном заросли гори,
як торік!

13. X. 1921. Київ

ПРАЦЯ

Одвихрив вихор —
ураган мільйонсилий пройшов —
на загони по кілька десятків душ
розбились ми.

З лопатами й різним струментом
край стін гранітових
динамітом продірених —
стали ми.

Гудки — гудки —
дим — дим —
під горою в кам'яниці бетоновій
запалили залізну люльку.

Іскри — іскри —
жар червоний разом із чорним димом, —
натопили сьогодні в печі —
ой же й натопили гірняки!

Пісня між камінних щілин
на відпочинок:
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган
— бурею напірали
— ходою одноступною ніг
— а зараз групами рием і викидаєм
— і палим люльки
— ой вихрив вихор
— ой гудів ураган!

18. X. 921. На Ів

ПІСНЯ

Скриплять вози битим шляхом
і на тих возах мішки з зерном —
ой що то за звір пролетів птахом,
небесним безкінечним дном?

Полетять журавлі сталевим ключем
над чорною стернею восени
сили земні золотим дощем
незримо впадуть на гній нив.

Вріжеться електричного виробу
метальовий важкий плуг
сонця міліонмільний вибух
шкідливих порозганяє мух.

Вібрує шляхом телеграфний дріт
і вози до міста лізуть, сунуть —
і кричать, і кричать — везіть, везіть
до заспаних пунктів!

19. X. 921. Київ

Небо не дметься хмар влотом
як раніш повне пики —
небо обікрадене пілотом,
продинамітено гір льохи.

Цебро за цебром великі цебра
з землі скарби цебро за цебром —
не гнутьоя над водою бліді верби
як завод свої труби встромить.

Скиба за скибою земна кора
руді роззівляє нетра
плянета не пускає з свого двора —
зачини на космос двері.

Перший шар справа лопат
далі крізь верстви током
і не нам жолуді збирать
ненароком.

22. X. 921. Київ

КНИГА П'ЯТА

elib.nplu.org

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

1920

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

(Спеціального призначення)

231

Всім великим минулого —
всіх країн і народів —
вони горіли вогнем повстання
з блискучим поглядом в прийдешнє.

Всім великим товаришам
хто палав на хресті творчості
простягаю братню руку
бо я
сам.

В моїм погляді ваші огні
в моїх силах сила століть —
я перегорів за вас всіх
я перестраждав за сучасність.

Запал мій молодий —
я веселий в своїй уготованості —
я веселий іду на кривавий жертвенник —
я загартований для майбутнього.

Сьогодні
кидаю
іскру повстання —
всім — всім — всім!
Поети, на нас дивиться всесвіт!
Забудьте про минуле
і свої грішки —
фрази не врятують від забуття.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

232 **Завтра**

Встаньте в 6 год. ранку —
а вечора не спіть до 6 - ти годин.
Не для вас комфорт й ідилії —
кохання й жевщини
не для вас.
Для вас горіння й майбутве —
приготуйтеся!

Сьогодні
кидаю
іскру повстання —
всім — всім — всім!

Чекайте на хвилю вночі! —
вона прийде й стягне з ліжка —
через стіни
і ніч
з'єднає душу космоса
з душею поета —
приходьте до мене —
я
вас
жду!

Сьогодні
кидаю
іскру повстання —
всім! всім! всім!

Під огонь в сурмах —
сурмах борців!
Не попадає в ногу —
 гине
залишається одуреним ідіотом

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

захоплений мініятурною мрійною —
смерть йому!

233

Сьогодні
кидаю
іскру повстання —
всім!

Але
не всі насміляться —
цуцики
сучасного
плутатимуться
між ніг.
Зневага пігмеям!
Кинемо їм
веселу зневагу —
вони вмруть!

Друзі мої —
збирайтесь до лав
Сурма
сурмить
похід!
Відчинемо похід
прекрасної мети —
діти сучасного в майбутнє!
Шлях
міцний
огнем
і кров'ю —
не набирайте в дорогу!
Не беріть запасу й харчів —
збирайтесь до лав —
сурма сурмить похід!

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

234 Сьогодні

кидаю
іскру повстання —
всім! всім! всім!

Воля моя вже струїть в дроті —
бездари й талантики тягнуться за нами —
але ми!
берем!
сильних!
Слава тобі,
моя компаніє —
захват космічного в віках!
Сильними ногами
роздавим
беасиле й хоре —
чугун і радіо в наших мозках!
Стіну
пробиваєм
ми —
перед очима долина майбутнього!
Кістки і гній за нашими спинами —
до нас, юнаки завтрього!
Вібруючий дріт
прекрасним тілом
серце моє сполучає для всіх.
І мій апарат
лютує:
Всім!
Всім!
Всім!

Палає обрій за спиною
зникли пліґіри з ціпками
згоріли стежки до храмів краси.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

А ми вийшли
з огню
і за нас
майбутнє.

Мрія кривава
прагнута в віках —
обійшли нас ручаї крови!

Смердить повітря
мясо вібрус в корчах —
ми
сучасні
стискуем руки —
спомин титанів в наших серцях!

Обрій палає!
Жар б'є!

Закуті в броню сьогоннього —
ми поети завтрього!

Палає обрій
тремтять тіні від нас!

Від огню в нервах
світиться земля!

Все впало —
ми самі —
всі гуки й тремтіння
на землі й під землею
вдарьте на нас!
міліонами!
ляскаючих!
лун!

236 Сурми й звірячий рев —
сколихніть серце зовнішнього
щоб втамувать душу поета!

За спивою
палає!
О
який рідний
холод прийдешнього
перед нас!

Дякую моя мати —
ти знала що породив мене.
Дякую вам мої предки —
аж до звірів —
ви без імен.
Дякую минувшині —
я від неї.
Дякую темряві минулого —
віки досьгодні —
ви в мені для прийдешнього.
Ви в мені всі
мільонами атомів і ниток —
мільярдне павутиння
в огні рубінах і сріблі —
ви в мені всі для завтраго.
Дякую тобі — сьогодні —
за сонце й хвилину —
за соки —
жінщини —
для майбутнього —
дякую.

Ви — титани минулого —
ви в мені всі.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Кров ваша
збіглась в моїм тілі —
нерви мої здорові
для спадщини.

Огні ваших мозків
горять у мені —
ви — титани минулого —
я вартий вас.

Лише один збирає племінь минулого —
то я сьогодні!

Я пройшов лише один щабель —
і голова моя вища за всіх.

Який прекрасний я
між вилупків круг мене!

Думка моя слабше перед моїм огнем.
І я знов підвожусь
і з уст закликати прийдешнього.

Поети —
зривайте
метр!
Ляжте під колеса революції!

Поети —
скидайте
пути!
Не бійтесь знавців —
одділіть між себе ворогів своїх —
хай живе боротьба поетів!

238 **Поети —**
хитніть
ґрунт!
Не ходіть з таємним виглядом
ніби вам ясно все!
Не розвішуйте вуха! —
виростуть страшні!
Не ховайтесь, безсилі:
я бачу,—
не сховаєте —
розплескаю на світових майданах!
На розі Європи й Азії
я знайшов талісман.
Одурите приятелів своїх!

Поети —
забудьте книги!
Торкніть колісницю історії!
Поети —
зривайте
землю!
Сонце
бетон
мідь —
криця
упругий
лоскіт —
електрику
за горло схопіть!

І коли відчуєте
що у вас роззявлений рот —
зуби —
вціпіть —
щоб пробити шлях!

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Юнаки —
не роззівляйте рота!
В шерехах ударних
губи зміцніть.

Поети —
зривайте метр!
Назад —
годі,
спізнались!
Спаліть всі мости тревалого!

Поете —
зроби
злочин!
Щоб батько вважав за жулика
щоб відцуралась рідня!
Заплямуй свою репутацію!
Не дивуй своєю освіченістю —
для сучасного
ви
випнуті
неуки!

Поети —
зривайте підпори!
Галасуйте визволеною пелькою!
Кричіть
ніби вам устроїв хтось ніж у пузо!

О - го - го - гоо!

Я щедрий і безсоромний.
Я сижу з вами за одним столиком
і б'ю вас по фізіономії —
а ви всміхаєтесь.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

240 Вам трохи ніяково —
але ви мовчите.
Так собі сидимо.
А потім —
спорожнений —
повертаюсь додому.
Повітря тепле на вулицях
і гомін на тротуарах
і вітрини світяться,
цокання на бруку.
Слава тобі міська вулице —
сьогодні я співаю тобі хвалу!
Набираюсь сили
за ніч
для завтрішнього дня.
Ночі мої електричні —
хожу в кімнаті
плюю
в кутки.
Слава тобі безсонна ноче!
Завтра в - ранці
прийдуть з віником
виметуть плевки.
Всю роботу після мене
обточить вихований ремісник.
Я кидаю палаючі голівешки
просто перед собою —
я плюю словами пророка.
Собаки тікають од мене
а я кричу: улюлю.
Я ні - над чим не задумуюсь
і повторюю чужі слова
і кажу що це мої,
що це в душі.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Вони звичайні й потрібні —
я всіх люблю.
Я засвітив електрику, ніччю —
це для вас.
Я революціонер —
я гасло сучасності —
центральна фігура доби.
Я викликаю супротивний рух,
за мною всі стежать
і координують свою активність —
я мушу давати ляпаси —
я активний.
Я творю явище
й переплутую почуття.
Коли я проходжу —
все хвилюється довкола мене.
Я існую.
Хай живе нове й сильне!
Хай живе похід у майбутнє!
Приваблює бойовий заклик
і сурми новітніх борців.
Смерть тим!
хто не чує!
сурм!
Поети —
зводьте —
повстання стяг!
Творці —
не оглядайтесь назад!
Підпаліть —
серце —
вогнем вічності —
щоб збагнуть глибину сучасного!

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

242 **Поети —**

годі дивитись на себе —
дивіться на свою тінь у горах!

Всі краї відкриті —
не прагніть до нових америк!

І замість Нової Біблії
робіть
подвійну бухгалтерію —
зробіть з Подвійної Бухгалтерії біблію!
Не ганяйтесь за переплигуваннями —
не перескочите.

Проти всіх —
що хочуть —
на шию начепить нове ярмо —
Зводьте!
Прапор!
Повстання!
Поети!

Ми взяли патент від історії
на залізо —
бетон —
сталь —
бензин.

Нашою силою світить електрика на вулицях —
в повітрі вібрації радіо - хвиль.

Нашими мозками гуде рух.

До нас —
звернені —

палаючі обличчя.

Наші помилки прекрасні
і прекрасний кожний наш рух.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Ім'я наше — безліч!
Сурми!
Наші!
В віках!

Я не боюся
виголукати —
„Я“
бо я — то є всі.
І доки витягуються гостренькі пички
з своїм
маленьким
хоробливим —
і доки не набридне, не заперечиться,
перестане висовуватися на -показ
яскраво - осоловілими заздрощами
доки не переживе
своє
маленьке
власне
не перепріє в зіпсутій крові під подушкою
на самоті —
щоб вийти з одкритим обличчям
без герцю
з завзяттям визволеної душі —
не скажуть
що годі тікати —
ховати своє безсилля фразами —
і без Таїті
оголять свої почуття
в загайний
заклик
впереднього.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

244 Я —

це всі прийдешні
і мої сучасні товариші.

Не я —

все що вмирав
тікав від горіння
боїться
ночей несонних
труситься за свою дрібненьку репутацію
репетує
євнуховим горлом своєї загострености
оберігає свій обцюканий палісадник
огорожений прозорим парканом —
всі оті запізнілі обчикувачі
без соли
без землі
з огнем жаби
в росянім бур'яні існуючого.
Всі ті не я
яким я
збиваю з голови шапки
знесилюю їх
примушую
захлинуться власною водичкою
тягну їх за волосся
аж до землі
при глядачах.

Я —

це всі
що переступили поріг.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Не я —
що згоріли в огні безсилля
за своє особисте й загинули
для нас,
для майбутнього.

Лише один шлях в майбутнє.
Ви не одержали від матері квитка
для входу
в театр
на завтра —
дні,
біжіть і тягніть поетів!

Ноче —
ти гудеш для мене
мільонами звуків у стінах!
Всі поети сплять.
Спіть спокійно
поети
під ковдрами —
один не спить серед вас!
Він тримає мандат на завтра,
бо тримає цього дня нерв.
Він встає —
махає руками біля входу —
він коло самої дірки.
Я галасую серед ночі —
спіть спокійно
поети
під ковдрами!
Спіть спокійно — бо я перестав спати —
я —
наївний і великий —
мене простить майбутнє.

246 І коли завтра
не вибачать вам —
я беру на себе ваші борги —
мені вибачать.

Ліжко жде
але сон не вабить мене —
спіть спокійно
поети під ковдрами!

А коли стрінемося завтра —
я висплюсь в розмові з вами.

В мене було багато роботи
за вас всіх —
але пульс у мене здоровий
і крові сила в тілі моїм.

Голова мені не болить
і взагалі не люблю хоріть.

Я призначений на своє місце
і виконую обов'язок.

Спіть
спокійно
поети
під ковдрами —
я зробив за вас всіх!

Ви сіпаєтесь і слабуєте на серце —
тліє все ваше добро!
Спочивайте поети в кімнатах своїх!

Я закоханий в себе —
бо люблю сучасність.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Накинулись на шматки —
нате ще.
Залізний звір
озброєний захопленим знаряддям
виштовхує
для тих, що біжать заду
й забігають з боків.
Кусаються й падають —
качаються по шляху —
намагаються перетравити —
борсаються животами по підлозі.
Важко таки
перетравити все зразу —
а далі черговий шматок.
Летить у повітря шерсть!
Лаються ділові люди —
сторонні
прийдуть
проженуть гальопуючу компанію —
чи довго це буде?
Не потрібні ви тут
і не даєте людям спати.
Для чого ця галаслива какофонія?
Або вдень
коли всі працюють —
для чого ця розфарбована клоунада?
Один із кийком
веселий і незграбний парубок
здіймає куряву на шляху
з цуциками
дратує
кидає по шматку —
ну й же ж!...

248 Це тим, що йдуть заду
накидаються на шматки —
це все тим
що починають з кинутого —
це тим, кого вічно спонукають
і кожний їх крок змушений,—
це для того їх дратується.

Я збив з - під їх ніг ґрунт
я примусив їх ритися
бігати кругом хати
докопуватися,
сидіти за книгами —
щоб обійти,—
а дірку заткнуто,
двері забито!

Прикидаються, що не дивляться,—
що нічого не бачать —
ховаються
Й немилосердно носять очима —
а гострий батіг стьобає їх по душах.

Вони на людях хорохорються
а вночі плачуть,
шукають свого загубленого стільця...

Чуєте
сурми
вночі?
Це
перед ранком!
Суходолами
галас людський —
кабелями й радіо.

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

Вставайте!
Поети!
Нетр!

Ви —
хто вперше
вмочив перо в атрамент —
вам мій клич!

Сьогодні
затулено дірку —
це вам
вільний шлях в майбутнє!

Сьогодні
кинуто
іскру повстання
всім! всім! всім!

Скрегочуть і
стукають
апарати —
всім!
всім!
всім!

Я пройшов
багато світу
і бачив всякого люду —
я
пробив стіну!

І я!
Заткнув!
Дірку!

250 Я повторив старе
і знищив
ударом!

Я
пробив
душу спогаду
про всіх надхненних і пророків
розп'ятих на хрестах!

Вставайте!
поети!
нетр!

Зводьте!
повстання!
стяг!

Жертва вечірня —
на світанку —
пролилась.

III. IV. 920. Київ

elib.nplu.org

**ЗМІСТ
ТРЕТЬОГО ТОМУ**

З М І С Т

КНИГА ПЕРША

П'БРО МЕРТВОЦЕТЛЮБ

	Стор.
Вулиця	9
Я	10
Я їду	11
Обезап'десталені музи	12
П'бро	13
Прикра янля	14
Я сам	15
Поклики віків	16
Я	17
Хлопчик	18
Заклики	20
Запрошення	21
Завтра	22
Я промовлю	23
Поет	24
Генія	25
На місці	26
Кравця	27
Кров	28
Ми	29
Мороз	30
Місто	31
Запитання	32
Звір	33
Міркування	34
Драма	36
Вірш	38
Звірятка	39
Жінка	40
Вірш	41
Місто	42
Моводіє	43

КНИГА ДРУГА

BLOK - NOTES

Автомобіль	47
Сезон	48
Квіти зла	49
Істочники фарфор	50
Темна янля	51

	Стор.
Va - banс	52
Ляхтаді	53
Жовті дні	54
Елегантний стоін	55
Бліда панна	56
В сивері	57
Місто	58
Оксамитовий давін	59
Море жемчужило риси	60
Сміливість суконь	61
Білі столики	62
Св. Сільвестру	63
Бліді столики	64
Опертий лікоть	65
Крик	66
Сопрано провінціалки	67
Уличні фоліянти	68
Останній гудвік	69
Фейерверки	70
Парк	71
Місто	72
Бульвар	73
Напів - дівчинка — напів - панна	74
Дама на веранді	75
Весна	76
Не лідь	77
Місто літом	78
Галіфе	79
Кафе	80
Містична магістраль	81
Прожекторовий промінь	82
Начальник станції	83
Провінціальний поет	84
На помістку другого поверху	85
Прогноз	86
Будь ласка	87
Роберт	88
Біля моря	89
Велосипед	90
Вона	91
Енциклопедичні фоліянти	92
Силуети	93
Виноград	94
Поет	95
Антілянтозавр	96
Тротуар	97
Бард	98
Пляж	99
Риска	100
Про море	101
Як затопав пароход	103
Кавалер і дама	104
З потягу	105
Блідий дух	106
Місто	108
Фігури без окреслень	109
Бронзове тіло	110
Грамофон і склеп	111
Улиця	112
Ельдорадо	113

	Стор.
Місто	114
Вогник	115
Місто	116
Ресторан	117
Осінь	118
Місто	119
Будинки	120
Сад з музикою	121
Осінь	122
Пляма	123
Замішання в місті	124
Учениця драматичної школи	125
На пероні	126
Вінок тремтячий	127

9 ПЄЕМ

Поєма майбутнього	129
Поєма відваги	131
Intèrieur	133
Пожар з вибухами	136
Поєма метеорних ліній	139
Осінні скрипки	141
Миколаївська — Хрещатик — В. Васильківська	143
Змагання	146
Дам і грюк	149

КНИГА ТРЕТТЯ

ТОВ. СОЦЕ 153

ВЕСНА 171

КНИГА ЧЕТВЕРТА

В РЕВОЛЮЦІЮ

Навздогін	195
Св. Метроном	196
В бій	197
Ще раз	198
Дні	199
Гнатові Михайличенку	200
Василеві Чумаку	201
Віки	202
Жертви	203
40 крб.	204
Лесь Курбас	205
Ніч	206
В друкарні	207
Дніпром	208
Поєм	209
Сучасник	210
Червоний стяг	211
Наступ	212
Заклик робітників	213
Сьогодні	214
Червоний Крим	215

	Стор.
Бронзовий труп	216
Сучасні	217
Поетам	219
Інтелігентам	220
Ми йдем	221
Огонь	222
Праця	224
Пісня	225
Скриплять воєн	226
Індустрія	227

КНИГА П'ЯТА

ПОЕМА ПОВСТАННЯ

elib.prlu.org

A 53 1004-3

elible.nplu.org